

Zpěvník Poetického společenstva

Verze: 30. 1. 2006

Na zpěvníku se podíleli:

Daniela Binderová — zápis písní, sazba

Jitka Žídková — zápis písní, sazba, konzultace

Michal Kára — zápis písní, sazba

Jirka Grunt — otročina všeho druhu

Pavel Vondříčka — poskytnutí nahrávek, konzultace

Zkratky autorů:

JC — Jirka Žídková

KG — Katka Garcia

KS — Katka Schwarzerová

PB — Petr Bohdan

JP — Jitka Pokorná

D — Dároš

Arwen

Dmi G C Ami Dmi C F

Všich - ni v tom - to ú - do - lí teď slyš - te, slyš - te pí - seň mou,

Dmi G C Ami Dmi C Dmi

vás po - tě - ší i za - bo - lí, že El - rond vdá - vá dce - ru svou.

Dmi Ami Dmi C

Ref: „Je ja - ko sou - mrak, ře - kl bys,“ pra - ví ten, kdo ji vi - dět směl.

Dmi Ami F C Ami Dmi

Jak jas - ná hvěz - da v Im - lad - ris zá - ří Ar - wen Un - dó - mi - el.

Všichni v tomto údolí
teď slyšte, slyšte píseň mou,
vás potěší i zabolí,
že Elrond vdává dceru svou.

Ref: „Je jako soumrak, řekl bys,“
praví ten, kdo ji vidět směl.
Jak jasná hvězda v Imladris
září Arwen Undómíel.

Tak podobná je Lúthien,
jež Středozem kdys zdobila,
šťastný budiž navždy ten,
jemuž svou lásku slíbila.

Ref:

Teď, když východ slunce vzplál
Čtvrtý věk, věk Lidí nastal,
Elessar, dnes nový Král,
jen ten její srdce dostal.

Ref:

A i když zůstat přísahá,
až v bílé lodi odplujem,
vzpomínka její, ta přetrvá,
ve Věčné zemi za Mořem.

Ref:

Jak jasná hvězda v Imladris
září Arwen Undómíel.

Athelas

A - the-las je pří - ma, líst - ky svět - lé, kvě - ty bí - lé, a - the-las je pří - ma, pojd' s ná-mi si
dát. Krá - lův líst - tek je bá - ječ - ný, krá - lův líst - tek je náš, a - the-las je pří - ma,
pojd' s ná-mi si dát. Proč jsou kal - ná rá - na, hla - va bo - lí,
srd - ce sví - rá, proč jsou kal - ná rá - na, šly hvěz - dy už spát. Ví - m, svět je jen sou - že - ní,
jak ži - vo - tem jít? No pře - ce: A - the-las je pří - ma, pojd' s ná-mi si dát!

Athelas je příma, lístky světlé, květy bílé,
athelas je příma, pojd' s námi si dát.
Králův lístek je báječný, králův lístek je náš,
athelas je příma, pojd' s námi si dát.

Proč jsou kalná rána, hlava bolí, srdce svírá,
proč jsou kalná rána, šly hvězdy už spát.
Vím, svět je jen soužení, jak životem jít?
No přece: athelas je příma, pojd' s námi si dát!

Athelas ná alma, laiquë lassi, ninqui lóti,
athelas ná alma, nai sucyalyë.
Arano lassë vanimë, arano lasselmo,
athelas ná alma, nai sucyalyë.

Nolëwen/JC

Berenova láska

D A Hmi G D A

Čas ko-lem nás u - há - ní ja - ko proud, ob - lo - ha nad hla - vou zpí - vá

Hmi G D A Hmi G

nám pí - seň svou, a já tě mám to - lik rád, co ti víc mů - žu dát, ne-jsem

D A D G D

bůh, ne-jsem král, o - tec tvůj jak by si přál. *Ref:* Lú - thi - en, hvěz - do

A D Emi D Emi D

snů, Lú - thi - en, ze všech dnů, Lú - thi - en, ten - to den, ten bu - de náš.

Čas kolem nás uhání jako proud,
obloha nad hlavou zpívá nám píseň svou,
a já tě mám tolik rád, co ti víc můžu dát,
nejsem bůh, nejsem král, otec tvůj jak by si přál.

Ref: Lúthien, hvězdo snů,
Lúthien, ze všech dnů,
Lúthien, tento den, ten bude náš.

Lómelindar zpěv uvítá smrákání,
lásko má, musím jít, čeká nás loučení,
a já tě mám tolik rád, co ti víc můžu dát,
nejsem bůh, nejsem král, Šedoplášť už přikázal!

Ref: Lúthien, hvězdo má,
Lúthien, ty jediná,
Lúthien, v tento den já musím jít.

Ref: Lúthien, hvězdo snů,
Lúthien, ze všech dnů,
Lúthien, tento den půjdu sám.

Beren/N.L./PB

Bílé město

A Ami Emi Ami
 Kdo šel ces-tou u-kry-tou, ať pod slun-cem či pod lu-nou, kdo pro-šel skr-ze
 C G **B** Ami
 se-dm bran, ten pout-ník bu-diž po-žeh-nán. Gon-do-lin, Gon-do-lin!
 C G Ami
 Tvé jmé-no na rtech mám, když zpět se k to-bě na-vra-cím. Ni-kde jsem
 C G **C** Emi Ami
 ne-na-šel krá-sy rov-né vě-žím tvým! Gon-do-lin! Však kdo-pak ví, že
 G Emi Ami G
 v to-bě zra-da pře-bý-vá! Pý-cha tvá ne-chrá-ní ty, na něž při-jde sí-la zlá.

(A) Kdo šel cestou ukrytou,
ať pod sluncem či pod lunou,
kdo prošel skrže sedm bran,
ten poutník budiž požehnán.

(B) Gondolin, Gondolin! Tvé jméno na rtech mám,
když zpět se k tobě navracím.
Nikde jsem nenašel
krásky rovné věžím tvým!

(B) Gondolin, Gondolin! Zas vidím krásu tvou,
květ bílý v ranní záři stát.
Ve tvých zdech je věčný mír,
zde klidně budu usínat.

(C) Gondolin! Však kdopak ví,
že v tobě zrada přebývá!
Pýcha tvá nechrání
ty, na něž přijde síla zlá.

(C) Gondolin! Bílé zdi
už ověnčily plameny.
Vojsko jde z oceli,
tvé fontány jsou zničeny.

(B) Gondolin, Gondolin! Ty věčně budeš kvést,
zůstáváš v našich vzpomínkách!
Ač tvoje zahrady
se dávno obrátily v prach.

Calmien/PB/JC

Brány léta

Ami C D F Ami C D E

Bí - lé vlaj - ky ná - hle bar - ví se, nad měs - tem se roz - lé - vá zář. Vě - že

Ami C D F Ami C D E

rů - žo - vě a ru - dě třpy - tí se, tep - lé svět - lo po - hla - dí tvář. Mi - nul

F G Ami D F G E

rok a na vý - chod - ní hrad - bě se - šli se Gon - do - lin - ští Slun - ci pět a hrát. Po ja -

F G Ami D F G F G (Ami)

ru až krás - né lé - to vrá - tí se, ti - chá noc ať o - de - jde spát.

Bílé vlajky náhle barví se,
nad městem se rozlévá zář.
Věže růžově a rudě třpytí se,
teplé světlo pohladí tvář.
Minul rok a na východní hradbě sešli se
Gondolinští Slunci pět a hrát.
Po jaru až krásné léto vrátí se,
tichá noc ať odejde spát.

Překrásné je Město sedmi jmen,
každý naň by pohlédl rád.
Nikdo nesmí dovnitř, nikdo ven,
jen tak bude navěky stát.
Že kolem se temná mračna stahují,
ví lid i Turgon Velekrál.
Však vzpomínky temné léta stravují
a hle! Nad Bílým městem hvězdy svítí dál.

Kolik zbývá let, a kolik dní
ještě budou prapory vlát?
A světla lamp a jasných pochodní
budou tíše v ulicích plát?
Ale kdo by se právě dnes o svůj život bál,
vždyť klidná je tumladenská pláň.
A proto chóry pějte svoje písně dál,
Slunce už stoupá na nebeskou báň.

Opět bílé vlajky rudě barví se
a východ šarlatem vzplál.
Dávných písní tóny vzhůru vznášejí se,
nový den vítá i sám Král.
Minul rok a na východní hradbě sešli se
Gondolinští Slunci pět a hrát.
Po jaru až krásné léto vrátí se,
tichá noc ať odejde spát.

Daeron

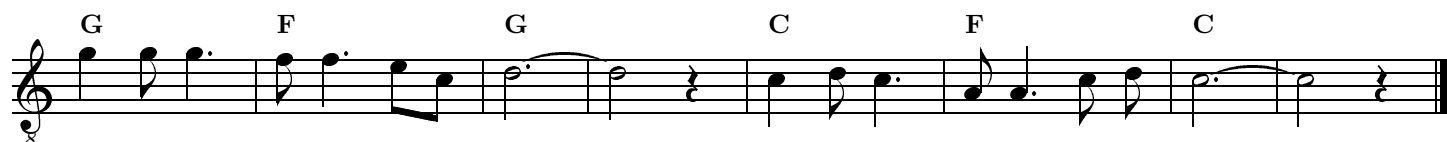
To-li-krát ve-če-rem nes-la se pí-seň má, to-li-krát jen to-bě jsem hrál.

Tan-či-las v lis-to-ví, krás-ná až za-bo-lí, na-půl elf, na-půl bo-ží dar.

Vlas tvůj je ha-vra-ní, o-či jak sví-tá-ní, za ú-směv tvůj bych ži-vot dal.

Ref: Lú-thi-en, srd-ce chci ti dát, Lú-thi-en, Dae-ron má tě rád.

Tolikrát večerem nesla se píseň má,
tolikrát jen tobě jsem hrál.
Tančila v listoví, krásná až zabolí,
napůl elf, napůl boží dar.
Vlas tvůj je havraní, oči jak svítání,
za úsměv tvůj bych život dal.

Ref: Lúthien, srdce chci ti dát,
Lúthien, Daeron má tě rád.

Kde jsou dny blažené, kdy tančilaš flétně mé,
myslel jsem, že snad budeš má.
Tehdy jsem doufat směl, osud však jinak chtěl,
přišel on, nikým nepozván.
Snad jednou vyjde den, zatím v mé duši jen,
světlo, jež zřel jsem, zhasíná.

Ref: Lúthien, proč mě nechceš znát,
Lúthien, Daeron má tě rád.

Přes kouzel úskalí jak prošel, kdo to ví,
ubohý, malý, smrtelný.
Krutý z něj plamen plá, proč jeho láska zlá
tak sladce duši tvoji zní?
Proč jen to nejsem já, kdo ti teď k tanci hrá,
kdo ruku tvoji držet smí?

Ref: Lúthien, v srdci mém je žal,
Lúthien, Beren mi tě vzal.
Lúthien, Beren mi tě vzal.

Daeron/Nolëwen/JC

Durinovy děti

The image shows a musical score for the song 'Durinovy děti'. It consists of two staves of music in treble clef with a common time signature (C). The first staff begins with a treble clef, a common time signature, and the chord 'Ami'. It features a series of quarter notes and a double bar line with repeat dots. Above the staff are the chords 'Ami' and 'Dmi'. The second staff continues the melody with a treble clef, a common time signature, and the chord 'Ami'. It includes quarter notes, eighth notes, and rests. Above this staff are the chords 'F', 'G', 'Fine', 'Ami', and 'D. S. al Fine'. The lyrics are written below the notes.

Ami Θ Dmi

Dlou - hé ro - ky Du - rin žil, dlou - ho náš lid moc - ný byl, byl
v sí - ni skvěl, kde tr - pas - lík se k dí - lu měl, ta

Ami F G Fine Ami D. S. al Fine

skvě - lý sál, kde pře - bý - val, svá síd - la svět - lem na - pl - nil. A moc - ný sloup se
zla - ta zář a pe - rel jas, jež elf či člo - věk ne - vi - děl.

Dlouhé roky Durin žil,
dlouho náš lid mocný byl,
byl skvělý sál, kde přebýval,
svá sídla světlem naplnil.

A mocný sloup se v síni skvěl,
kde trpaslík se k dílu měl,
ta zlata zář a perel jas,
jež elf či člověk neviděl.

Tam harfy zněl nám sladký hlas,
když pěvci pěli písně zas,
a nejsem sám, když vzpomínám
na Belegostu dávný čas.

My v hlubinách jsme měli důl
a kovář mitril jasný kul,
perlík, co měl, ten mocně zněl,
ve výhních oheň rudě žhnul.

Však přišel onen strašný den,
kdy zhasnul, shořel krásný sen,
vráz umlk smích, když Stín se zdvih,
stál proti němu Durin jen.

Na kámen však tam mrtev pad',
ač silný, nemoh vzdorovat
té síle tmy, jež rdousí sny,
do Morie vtrh' strach a chlad.

Tak zbyl z nás jenom bludný lid,
jenž toulá se a nemá klid,
pro nás je zas tak temný čas,
když není kam a kde se skrýt.

Teď zhašen oheň, popel zbyl,
kde klenotník své runy ryl,
zněl nárek jen, zněl den co den,
když národ náš se v žalu skryl.

Nám dařilo se špatně spíš,
když v horách naše byla říš,
zní proklatě zvěst o zlatě
a draci byli blíž a blíž.

Tak Thrór Veliký náhle vstal
a zbytek lidu s sebou vzal,
tam pod Horou, skryt pod skalou,
tam v míru dlouho panoval.

Zas písně zněly, sál jen kvet',
v tichu spaly stíny běd
a vítr váł přes pláně dál
o dálkách nám vyprávět.

To kupec mnohý vítán byl,
co naše díla nakoupil
a meč či zbroj pro lýtý boj
vždy zlatem dobře zaplatil.

Osud, ten bývá krutý však,
ze severních hor přilét' Šmak
sem na křídlech, jak smrti dech
všechny sežeh' ohněm drak.

Pak přešlo mnoho temných let,
kdy množil se a rostl skřet
tam na horách, kde vládl strach,
to smutný byl a hořký svět.

Však navrátí se znovu král,
jenž pod Horou by panoval,
až najdem práh, tak zhyne vrah,
a zase bude zářit sál!

Balin/N.L./PB

Eärendil

Hle, hvěz-dy už plu - jí ne-bem - ob-zor ztrá - cí svůj jas, v tu chví - li po se -
tmě-ní zdvih-ne o - či snad kaž-dý z nás, již hvěz - da vzhů-ru le - tí, hvězd-ná loď se blí - ží
k nám. Kdo jí pod plach-ta - mi sto - jí? Jas - ný Eä - ren - dil to sám!

Hle, hvězdy už plují nebem — obzor ztrácí svůj jas,
v tu chvíli po setmění zdvihne oči snad každý z nás.
Již hvězda vzhůru letí, hvězdná loď se blíží k nám.
Kdo jí pod plachtami stojí? Jasný Eärendil to sám!

Pozdrav věrným všech zemí a všech věků posílám,
a chválu Tobě, pane, co brázdíš jiný oceán.
Tvá loď má vítr dobrý a i v bouřích pevný směr,
plamen Tvůj ať září pro nás, kdo zdravíme Tě v podvečer.

Dlouhý příběh, dlouhé věky, dlouhý stín Tvá cesta zná,
silmaril a svět dnes dělí mořská hloubka bezedná.
Druhý plamen země, který neumírá v puklinách,
pouze třetí Středozemě spatřit může v nočních tmách.

Zdvižen z bílých vln moří, vodám vzdálen plout smí
a dál Vingilot jasný brázdí prostor bezhvězdný,
a světlo Dvou stromů může v silmarilu žít
a každý smí jej spatřit, nikdo však už nikdy mít.

Elfi píseň

G D Ami Emi C G Ami D G D

Ref: Noc je tem-ná, stí - ny stra-ší to - ho, kdo jde sám. Pojď, pří - te - li,

Ref: Noc je tem-ná, stra-ší to - - ho, kdo jde sám. Pojď, pří -

Ami Emi C D G G D Ami Emi C

ces - tou na-ší, nej - lep - ší, co znám. Sloka: Až když k rá - nu hvěz - da Eä -

te - li, ces-tou, nej - lep - ší, co znám. Sloka: Až když k rá - nu hvěz - da Eä -

G Ami D G D Ami Emi C D G

ren - di - lo - va jde spát, pak te - prv se mů - žeš, pří - te - li, svou ces-tou dát.

ren - di - lo - va jde spát, pak te - prv se mů - žeš, pří - te - li, svou ces-tou dát.

Spolu s refrénem je možno zpívat libovolnou sloku.

Ref: Noc je temná, stíny straší
toho, kdo jde sám.
Pojď, příteli, cestou naší,
nejlepší, co znám.
S námi Luna vždycky svítí,
hvězdy stále jasné jsou,
v lukách voní noční kvítí
— hle, elfové jdou.

Až když k ránu hvězda
Eärendilova jde spát,
pak teprv se můžeš, příteli,
svou cestou dát.
Veselý či smutný poutník,
každý vítán jest.
Máš-li ale srdce zlé, pak
dej se jinou z cest.

A když někdy elfí
píseň v lukách uslyšíš,
to, že jest kraj tento
dobrý, to hned zviš.
Až uvidíš v temných
lesích elfí ohně plát,
můžeš zpívat, tančit,
na světě buď rád.

Ref:

E.A./KS

Fall of Gil-galad

Emi Hmi D

Gil - ga - lad was an El - ven - king. Of him the har-pers

Ami Emi Ami Hmi

sad - ly sing: the last whose realm was fair and free

D F C

be - tween the Moun-tains and the Sea.

Gil-galad was an Elven-king.
Of him the harpers sadly sing:
the last whose realm was fair and free
between the Mountains and the Sea.

His sword was long, his lance was keen,
his shining helm afar was seen;
the countless stars of heaven's field
were mirrored in his silver shield.

But long ago he rode away,
and where he dwelleth none can say;
for into darkness fell his star
in Mordor where the shadows are,
where the shadows are.

J.R.R.T./PB

Frodova píseň

Zas skončil v Kraji dal-ší den, co jas-ný a krás-ný byl ja-ko sen, v ty dny jsem
na svě-tě ví - ce než-li rád. *Ref: A* ve chví-li, když slun-ce mi-zí - vá,
se prv-ní z hvězd čas-to již třpy-tí - vá, je zna-me-ním, že svět-lo ne-u-mí-rá, je-nom
spí. *A* ko-li-krát v no-ci mě do-ved-la tam, kde pod Kop-cem po-klid-ný
do-mov svůj mám, zda sprá-v-ně mě po-ve-de, až jed-nou bu-de cíl zlý?

Zas skončil v Kraji další den,
co jasný a krásný byl jako sen,
v ty dny jsem na světě více nežli rád.
Zas zvláštní barvu slunce má,
když s obzorem západ zhasíná,
a s ním chodí v poklidu celý Kraj spát.

Ref: A ve chvíli, když slunce mizívá,
se první z hvězd často již třpytívá,
je znamením, že světlo neumírá, jenom spí.
A kolikrát v noci mě dovedla tam,
kde pod Kopcem poklidný domov svůj mám,
zda správně mě povede, až jednou bude cíl zlý?

Z mezí dnes voní tráva a rmen,
než půjdu spát, chtěl vědět bych jen,
zda do konce časů mých budu smět v Kraji žít.
Vždyť každý kámen i strom tu znám
a lidi, ty nadevše rád tu mám,
snad srdce mi utrhne, když budu muset pryč jít.

Ref: A mapy, co visí nad stolem mým,
jsou špatným či dobrým znamením?
Proč láká mne tolik spleť jejich cest?
Co touha má asi znamenat má?
Půjdu snad po těchto cestách i já?
A ponese v sobě špatnou či dobrou zvěst?

Léto, to přece šťastný je čas,
sladké jsou večery, dlouhé dny zas,
tak proč jenom smutek cítím každý den?
Ptáci dnes byli u studánky pít
a stromy se šťastnými zdály být,
a já bych dnes plakal a smál se zároveň.

Ref: Já vím, že na dveře zaťuká
a řekne pojd', cesta je daleká,
a já vezmu věci pár, na cestu se dám.
Kudy povede, sluncem či stínem snad,
to nemohou dnes ani mapy znát.
Tak zvláštní je večer, dnes návštěvu ještě nečekám.

Frodo/E.A./KS

Go East

Go East, Mor-dor un - der sky, go East, where the sha-dows lie, go East, we like
 fire and steel, go East, now the ways are clear! To-ge-ther, we all love the blade, to-ge-ther, we break
 eve - ry gate, to - ge-ther, we change your piece of life, to - ge-ther, to the East we'll drive!

Go East, Mordor under sky
 Go East, where the shadows lie
 Go East, we like fire and steel
 Go East, now the ways are clear!

Together, we all love the blade
 Together, we break every gate
 Together, we change your piece of life
 Together, to the East we'll drive!

Go East, command us, Red Eye
 Go East, now the Elves must die
 Go East, we like fire and steel
 Go East, like the iron wheel!

Oh Morgoth, all now sing to you
 Oh Morgoth, there's no tree high grew
 Oh Morgoth, your Servant Mighty came
 Oh Morgoth, war's a funny game!

Go East, night is very dark
 Go East, eye is burning mark
 Go East, stone and dust and heat
 Go East, human meat to eat!

Go East, where the Gondor stay
 Go East, we must break away
 Go East, it is New life deal
 Go East, now the ways are clear!

Oh Dark Lord, lances, sabres all
 Oh Dark Lord, long time towers fall
 Oh Dark Lord, sometimes blow black breath
 Oh Dark Lord, sometimes close to death!

I never had a mum, my Lord
 You're the only one
 I will fight in your name, my Lord
 Now we feel the same!

Go East, Mordor under cloud
 Go East, orcs now march so proud,
 Go East, Elves, come in the gloom,
 Go East, like the fire of doom!

Pet Orc's Boys/PB

Hobitův sen

Musical notation for the song 'Hobitův sen'. The score is written on a single staff in treble clef with a common time signature (C). The melody consists of eighth and quarter notes. Chord symbols are placed above the staff: Ami, G, C, Ami, G, and Ami. The lyrics are written below the staff, aligned with the notes.

Věř-te mi, přá-te - lé, mně sen se vám zdál
a v tom snu ne-zdra-vém já el-fem se stal.

Věřte mi, přátelé, mně sen se vám zdál
a v tom snu nezdravém já elfem se stal.

Musel jsem jít, tam kde hustý je les,
na ukrytý palouk, kde rostl jen vřes.

Na tichém tom místě měli elfové sraz,
na noční tance chladný byl čas.

Jen měsíc kulatý svítil mi nad hlavou,
když elfí hlasy nesly se doubravou.

No příšerné chvíle já zažíval jsem,
pod elfíma nohama duněla zem.

Mne nohy už zábly, oni veleli vstát,
prý správný elf má se do zpěvu dát.

Já prosil jsem, plakal – smáli se jen,
prochladlý, hladový – prý skončí až s dnem.

Elfí jsou jiní, dříve měl jsem je rád,
po té noci probdělé už nemohu spát.

Ztratil jsem iluze, nechci nikam už jít,
chci piva se napít a jen v Kraji chci žít.

N.L./PB

Hraničář

Můj plášť má bar - vu še - da - vou, jdu Di - vo - či - nou po - ta - jí, mé
bo - ty pro - šly už mno - ho cest a dlou - hé mí - le če - ka - jí! Jsem
hra - ni - čář a ne - mám dům, kam vra - cel bych se ke svým snům. Zná - m les - ní stín a
zvě - ře krok, ze - le - né stro - my po ce - lý rok, ty dob - ře znám.

Můj plášť má barvu šedavou,
jdu Divočinou potají,
mé boty prošly už mnoho cest
a dlouhé míle čekají!

Jsem hraničář a nemám dům,
kam vracel bych se ke svým snům.
Znám lesní stín a zvěře krok,
zelené stromy po celý rok, ty dobře znám.

Však přece rád mám jednu zem,
tam Malý národ přebývá,
to Hůrka je a taky Kraj,
kde v polích se slunce usmívá.

Jsem hraničář a nemám dům,
kam vracel bych se ke svým snům.
Znám ptáku křik a slunce svít,
sám vyberu si, kam jen jít, kam jen jít.

N.L./PB

Hrdonožkova radost

C G C G

Když slu-níč - ko zrá - na do o - ken za - sví - tí, o - te - vřu dve - ře do své no - ry

C C G C C

ho - bi - tí, ať ví - tr chla - di - vý vpu - stí sem den, Ref: Jsem v Kra - ji, jsem
ač ra - děj v po - le - dne vstá - val bych jen!

G C G C

do - ma a jsem tu tak rád, dnes bu - de o - sla - va, ne - pů - jdem spát. Jsem

C G C G C

v Kra - ji, jsem do - ma a jsem tu tak rád, dnes bu - de o - sla - va, ne - pů - jdem spát.

Když sluníčko zrána do oken zasvítí,
otevřu dveře do své nory hobití,
ať vítr chladivý vpustí sem den,
ač raděj v poledne vstával bych jen!

Ref: Jsem v Kraji, jsem doma a jsem tu tak rád,
dnes bude oslava, nepůjdeme spát.
Jsem v Kraji, jsem doma a jsem tu tak rád,
dnes bude oslava, nepůjdeme spát.

Pan Bilbo velikou slávu má dnes,
pod Kopec zvána je celičká ves,
ač trochu podivín, dobrák on je,
písničku zpívám si, taky mě zve!

Ref:

Imladris

Ami G Ami

Já zná - val mís - to na ho - rách, kde vzduch byl jas - ný, čis - tý. To ú - do - lí dnes

G C

srov - ná - vám jen s ně - ko - li - ka mís - ty. Čas tam stál, byl ja - ko tůň o

H Emi C

hloub - ce ne - do - zír - né, a v tom ča - se bez - ča - sém a v le - sích ze - mě

G Ami

žír - né žil kdy - si lid, a kdy - bych řek', že ne - měl jsem ho rád, tak

Emi C D G Ami D

mu - sel bych vám, přá - te - lé, všem prá - vě ta - dy lhát...

Já znával místo na horách, kde vzduch byl jasný, čistý.
To údolí dnes srovnávám jen s několika místy.
Čas tam stál, byl jako tůň o hloubce nedozírné,
a v tom čase bezčasém a v lesích země žírné
žil kdysi lid, a kdybych řek', že neměl jsem ho rád,
tak musel bych vám, přátelé, všem právě tady lhát...

Jen odlesk země vzdálené se slunečnými rány —
a tady dary věčných let jen se žalem jsou dány.
Spolu s klidem elfích dnů tu bouří země živá,
co válčí s časem o čas svůj a přitom si zpívá,
a buší nohy v tanci svém, ve výhních ohně hoří,
a v očích, tůni bezčasé, zas roste touha moří...

Ať bouří mladá Imladris a tančí v háji stinném,
již zítra bude hvězdy čist a tančit v světě jiném.
Ať z výhni jejích kovářů jsou čisté meče jasné,
vždyť zítra se zlou temnotou i jejich záře zhasne!
A zmizí potom těch pár cest, co spojily svět s jitem,
na zbylé z nich se nesmím dát, ty končí v světě skrytém...

Kolik let

Ami C

V ml-hu za - pa - da - la rá - na dnů, no - cí pro - bdě - lých a pro - šlých be - ze snů, kdy

F G F G Ami G

na - slou - chal jsem pís - ni vln, vždyť věč - ně bu - dou se sem mo - řem hnát. Ref: O - de -

Ami F G C G

šli, o - de - šli, už dáv - no zře - li břeh. Po - sled - ní, bě - lost - ný, až se

F C Emi Ami Emi Ami

z krá - sy ta - jí dech. O - de - šli, o - de - šli, při - liš ze - šed - nul jim svět.

V mlhu zapadala rána dnů,
 noci probdělých a prošlých beze snů,
 kdy naslouchal jsem písni vln,
 vždyť věčně budou se sem mořem hnát.

Ref: Odešli, odešli, už dávno zřeli břeh.
 Poslední, bělostný, až se z krásy tají dech.
 Odešli, odešli, příliš zešednul jim svět.

Pod kroky šustí zvadlé listoví,
 les pradávný ti příběh dopoví.
 V Rohanu už mnoho roků nejde
 na vraníku se plání nést.

Ref:

Tak dávno pluli stezkou dlouhou
 k Avallóně v dálce za svou touhou.
 Lórien už zůstal za horami
 a k Západu si vlny věčné běží.

Ref:

Dávno do přístavů jeli cestou tesknou,
 jen tiché mallorny se ranní rosou lesknou.
 Už tak dávno Eldar odpluli
 a věk lidí v písních začíná.

Ref:

Kopretina

Ami G

Řek - ni, kop - re - ti - no, proč mě ži - tí bo - lí,

Ami C D Hmi Emi

proč mu - sím být sa - ma ja - - ko ten strom v po - li.

Řekni, kopretino, proč mě žití bolí,
proč musím být sama jako ten strom v poli.

Řekni, kopretino, co je na tom zlého,
milovat v životě muže jediného.

Pošepť mi tiše, květe nejmilejší,
proč už pro něj nejsem dívka nejkrásnější.

Řekni, kopretino, kdepak jsou ty časy,
kdy mi pod měsícem hladil něžně vlasy.

Vrať mi, kopretino, Aragorna mého,
lásku chci zas cítit — vždyť znám jenom jeho.

Řekni, kopretino, proč musím spát sama,
proč král místo ke mně chodí za elfkama.

Nenaříkej, dívko, když nemůžeš spát,
přijdou lepší časy — láska se ti vrátí.

Neplač, dívko, více, že jsou chladné noci,
zas ti teplo srdce bude ku pomoci.

Vím, některé věci nad zlato se cení,
pamatuj si, dívko: věrnost mezi nimi není.

Chceš-li, ať tvá láska v cizím loži vzplane,
vždyť co nikdo neví, do kronik se nedostane.

N.L./PB/kol.

Kraj

Emi D G C Emi C D Emi

Znám kraj, kde slun - ce s rá - nem hle - dí ok - ny do by - tů.

Emi D G C Emi C D Emi

Tam od ne - pa - mě - ti síd - lí rod moud - - rých ho - bi - tů.

G D G C H

Tím kra - jem te - če ře - ka lí - ná, jme - nu - je se Bran - dy - ví - na,

Emi D G C Emi C D Emi

nej - lep - ší pi - vo v Kra - ji ce - lém v hos - po - dách ma - jí tu.

Znám kraj, kde slunce s ránem hledí okny do bytů.
Tam od nepaměti sídlí rod moudrých hobitů.
Tím krajem teče řeka líná, jmenuje se Brandyvína,
nejlepší pivo v Kraji celém v hospodách mají tu.
Tím krajem teče řeka líná, jmenuje se Brandyvína,
nejlepší pivo v Kraji celém v hospodách mají tu.

Nejzelenější trávu tam maj' a husté lesy též.
V tom kraji hobitů nejlepší cesty jen nalezneš.
Pojďte k řece Brandyvíně, při dýmce a dobrém víně
poví ti příběhů, na kolik si jenom vzpomeneš.
Pojďte k řece Brandyvíně, při dýmce a dobrém víně
poví ti příběhů, na kolik si jenom vzpomeneš.

E.A./KS

Královské srdce

Ami C G Emi Ami

Noc už po-ma-lu kon - čí, v kr-bu o-heň plá-po-lá, jen já dnes ne-mo-hu

Emi Ami C G Emi

spát. V u-ších zbra-ně mi řin - čí, v dál - ce ko-hout ko - kr - há a

Ami G Ami (Ami) G

já smím jen u o - kna tkát. *Ref:* A tak za - tím - co jezd - ci už

Ami Emi G Ami

sed - la - jí ko - ně a ry - tí - ři o-pouš - tí sál, já od - mí - tám

G Ami Emi C G Ami (A)

mís - to, jež sou - ze - no je že - ně, dnes pů - jdu, kam pů - jde můj král.

Noc už pomalu končí, v krbu oheň plápolá,
jen já dnes nemohu spát.
V uších zbraně mi řinčí, v dálce kohout kokrhá
a já smím jen u okna tkát.

Když z luku já střelím, šípy cíle neminou,
tak proč bych měla tu dlít
a v komnatách truchlit, snad nejsem dívkou jedinou,
co u boku meč chtěla mít.

Ref: A tak zatímco jezdci už sedlají koně
a rytíři opouští sál,
já odmítám místo, jež souzeno je ženě,
dnes půjdu, kam půjde můj král.

Hvězdy chci vidět svítit, tryskem letět přes pláň
a do boje štít svůj si nést.
Vitr ve vlasech cítit, jak vane dolů ze stráně,
a projezdit tisíce cest.

Možná dobudu slávu, proč bych i já nemohla,
když královskou krev v srdci mám,
tak proč mám klonit hlavu, až hlas polnice zavolá,
kdo chce, ať tu zůstane sám.

Ref:

Lasse-lanta

Ví - tr při - vál čas pod - zim - ní, lé - to od - chá - zí zas ně - kam
 spát. Tó - ny ba - rev - né kra - jem zní, lis - tí za - cí - ná
 do - hně - da, do - ru - da, do - zla - ta pís - nič - ku hrát. Ná - hle pa - pr - sek
 slu - neč - ní s ná - la - dou smu - teč - ní na tvá - ři víc ne - chce hřát.

Vítr přivál čas podzimní,
 léto odchází zas někam spát.
 Tóny barevné krajem zní,
 listí začíná dohněda, doruda,
 dozlata písničku hrát.
 Náhle paprsek sluneční
 s náladou smuteční
 na tváři víc nechce hřát.

Vítr přivál čas podzimní,
 listí dopadá na holou zem.
 Tažní ptáci jsou neklidní,
 rána šedivá, vzduch chladný, svítání,
 smrákání voní mrazem.
 Kolem zříš jenom běl a šed,
 bláto, déšť, sníh a led,
 víc slunce nepřijde sem.

Nolëwen/JC

Ledová tříšť

Dmi Ami F

Le-do-vou tříš - tí va - lí se dým, bouř-li - vé mo-ře, zi-ma a stín, nad hla-vou vi - sí nám

Dmi Ami

pro-kle - tí snad, proč ces-tou tr - ni-tou se mu - sí - me brát? *Ref:* Sle-pí tmou, pu - tu-jem dál,

Dmi C Dmi

ke smr-ti sta - čí ti je - di - ný krok, o - hni - vý vi - chr lo - di si vzal, tak pu - tu-jem dál,

Ami Dmi

mra-zi-vou ces-tou, v srd-ci jen chlad, str-nu-lým ti-chem tu u - plý - vá čas,

C Dmi

tou - hy své teď už se ne - mů - žem vzdát, tak pu - tu - jem dál,

Ami G Ami

le - do-vou pou - ští, přes Hel - ca - ra - xě, pu - tu-jem dál.

Ledovou tříští valí se dým,
bouřlivé moře, zima a stín,
nad hlavou visí nám prokletí snad,
proč cestou trnitou se musíme brát?

Ref: Slepí tmou, putujem dál,
ke smrti stačí ti jediný krok,
ohnivý vichr lodi si vzal,
tak putujem dál,
mrazivou cestou, v srdci jen chlad,
strnulým tichem tu uplývá čas,
touhy své teď už se nemůžem vzdát,
tak putujem dál,
ledovou pouští, přes Helcaraxě, putujem dál.

Pamatuj slova, každý je zná,
ztraceny domovy, kdo nám je dá,
bez konce mlhavá, smrtící cesta,
zmizela bělostná zářící města.

Ref:

Legolas's Song of the Sea

A Ami Emi Dmi G C
To the Sea, to the Sea! The white gulls are cry-ing,
F C Ami G C
the wind is blow-ing, and the white foam is fly-ing.

B Ami Emi Dmi G C
West, west a - way, the round sun is fall-ing. Grey
F C Ami G C
ship, grey ship, do you hear them call-ing.

(A) To the Sea, to the Sea! The white gulls are crying,
The wind is blowing, and the white foam is flying.

(B) West, west away, the round sun is falling.
Grey ship, grey ship, do you hear them calling.

(B) The voices of my people that have gone before me?
I will leave, I will leave the woods that bore me;

(B) For our days are ending and our years failing.
I will pass the wide waters lonely sailing.

(B) Long are the waves on the Last Shore falling,
Sweet are the voices in the Lost Isle calling,

(B) In Eressëa, in Elvenhome that no man can discover,
Where the leaves fall not: land of my people for ever!

Lodě Teleri

Ami G Fmaj^{11#} G Ami

Sly-šíš křik rac-ků tam nad ská-lou, sly-šíš tesk - nou pí - seň vln.

Ami D Ami Ami D Ami

I jas - ný Zá - pad už zná, jak tí - ží vzpo-mín - ka zlá,

Ami G Fmaj^{11#} G Ami

žal na - pl - nil du - ši mou, smut-ně teď har - fa má hrá. Ne-boť

Ami G Fmaj^{11#} G D

bí - lý pí - sek je kr - va - vý, plá - že jsou o - puš - tě - né.

Ami G Fmaj^{11#} G Ami

Leh - ké jsou lo - dě Te - le - ri, Pá - nem vod po - žeh - na - né.

Slyšíš křik racků tam nad skálou,
slyšíš tesknou píseň vln.
I jasný Západ už zná,
jak tíží vzpomínka zlá,
žal naplnil duši mou,
smutně teď harfa má hrá.
Neboť bílý písek je krvavý,
pláže jsou opuštěné.
Lehké jsou lodě Teleri,
Pánem vod požehnané.

Největší z Eldar si říkají,
ti, již teď na Východ jdou,
však sudba, jež stihnout je má,
ta sotva se odehnat dá,
krutí ve svém hněvu jsou
a nezkrotná hrdost v nich plá.
Slovem se zastavit nedají,
jejich meče jsou nabroušené.
A tak krásné jsou lodě Teleri,
Pánem vod požehnané.

Možná mě někdo z nich uslyší,
kež by, jen to bych si přál.
Až přísaha nedá jim spát,
až nadějná bude se zdát,
ať každý z Noldor vždy ví,
pýcha že předchází pád.
Kdo ví, za jakou cenu kdy uvidí
břeh země vytoužené.
Ach, bílé jsou lodě Teleri
a Pánem vod požehnané. . .

Falmariel/KG

Minas Tirith

C F G C G C F

Já krás - né měs - to znám, tak krás - né je ja - ko

G A Dmi A Dmi G C F G C

sen. Já žil tam, při - zná - vám, a dnes se vra - cím jen.

G C F G C G C F G A

Já ce - lou ze - mí šel a vi - děl stov - ky měst. Však

Dmi A Dmi G C F G C

ne - jsou nad to mé, k nim ne - jde to - lik cest.

Dvojhlasně se zpívá 2., 5., 7. a 10. sloka.

Já krásné město znám,
tak krásné je jako sen.
Já žil tam, přiznávám,
a dnes se vracím jen.

Já celou zemí šel
a viděl stovky měst.
Však nejsou nad to mé,
k nim nejde tolik cest.

A tisíc věží má,
jež barvy Luny jsou.
A bílé ulice,
jež znají píseň mou.

Já z bílých hradeb tvých
už slyším čísi smích
a cítím vůni růží,
jež rostou v podloubích.

Teď stojím u tvých bran.
Já vracím se rád zpět
a chci zas do všech stran
na tebe chválu pět.

Mezihra

Však mívám někdy sny,
ať jsem či nejsem rád,
že slyším nad tebou
vran hejna krákorat.

A místo zpěvu pláč
a oheň na hradbách
a místo světla tmu —
to vídám někdy v snách.

To bylo, bude snad,
já nepředpovídám.
To město mám tak rád
a nejsem jistě sám.

A jestli v čase mém
se má to všechno stát,
před branou stříbrnou
vždy s mečem budu stát.

Já za to město své
jsem život hotov dát,
jež jen Minas Tirith
se bude věčně zvat.

Moria

Ami G F E Ami G

V klen-bách sí-ní síd - lí strach, za-zní dáv-ná vo - lá - ní, na - še no - hy ví - ři prach,

F E Ami Ami/G F E

slo-va úz - kost roz - há - ní. To je ří - še před-ků mých, ko - lik všu - de je - nom stop po

Ami G Fmaj^{11#} E Ami

kla - di-vech a krum-pá - čích, křiš - tá - lo - vý schod či strop... *Ref: Tak jdu*

E G D F C 1. Dmi

dál a dál a sál stří - dá sál, kaž - dý v ka-me - ní mé - ho ro - du erb
vstou - pit smím, ne - chci vzbu - dit stín, kte - rý v hlu - bi - nách

E Ami 2. Dmi E 2

má. Zda - li té - hle ří - še pře - bý - vá.

Dohra: kytara

1. 2.

V klenbách síní sídlí strach, zazní dávná volání,
naše nohy víří prach, slova úzkost rozhání.
To je říše předků mých, kolik všude jenom stop
po kladivech a krumpáčích, křišťálový schod či strop. . .

Všechno láká k návratu, pojďme zpátky do vlasti!
Cítím však duch rozvratu, nežili jsme bez strasti.
Ztratili jsme přátele vinou duší lakotných —
dnes jen síně setmělé zbyly z časů minulých.

Ref: Tak jdu dál a dál a sál střídá sál,
každý v kamení mého rodu erb má.
Zdali vstoupit smím, nechci vzbudit stín,
který v hlubinách téhle říše přebývá.

V světle ohňů kovadlin umění se učil znát.
Vinu má tma, vinu stín, vinu, že stih říši pád.
V chodbách na mě číhá chlad, nejsem tu však dnes jen sám!
Smích bych tu zas slyšel rád, pošlem, síně, světlo vám!

Tak zpívají smutně tmou děti krále Durina,
v Kheled-zâram pod vodou leží jeho koruna.
Věřím: jednou slunce zas pronikne skrz stíny sem.
Potom prozní jasný hlas Morii i Středozem!

Ref: Tak jdu dál a dál a sál střídá sál,
každý v kamení mého rodu erb má.
Jednou vstoupit smím, bude mrtev stín
a zas v komnatách bude jasný oheň plát!

Dohra

E.A./KS

Na Draka

Dmi B F C

Běž ces - to dál, běž v dra - čí sluj, jdem s te - bou zís - kat zpát - ky po - klad

Gmi C Dmi B C

svůj, na Šma - ka náš pad - ne hněv, na zem ska - ne ru - dá dra - čí

F Ami Mezihra: Dmi

krev.

Dohra: G Dmi (Ami)

Běž cestu dál, běž v dračí sluj,
 jdem s tebou získat zpátky poklad svůj,
 na Šmaka náš padne hněv,
 na zem skane rudá dračí krev.

Mezihra

Běž cestu dál, tak viň se jen,
 ať splní se náš dávný sen!
 Cesta naše skončí pod Horou,
 kde říš jsme měli prastarou.

Mezihra

Děd Thorinův tam panoval,
 tam mnohá díla skvělá vykonal,
 v síních světlo bude zas,
 až pod klenbou náš zazní hlas.

Mezihra

Tak veď nás, cestu, krajem dál,
 tam čeká na nás tichý sál
 s poklady, šperky, se zlatem,
 ty síně s písni dobýt jdem!

Mezihra

Dohra

Námořníková žena

Lod' už kot - vy zve-dá, plach-ta jen ble-dá mi má-vá na po-zdrav - zas bu-du sa-ma, bu - du lé - ta

kytara

na te - be če-kat, snad při-jdeš živ a zdrav. Te - be mod-rá dál-ka táh-ne, za - po-me-neš na mne,

až tě tvá loď za - vo - lá, snad se vrá - tíš do-mů, snad tě zřím zno-vu, snad máš mě ješ - tě rád.

Mezihra: kytara

Lod' už kotvy zvedá,
plachta jen bledá
mi mává na pozdrav —
zas budu sama,
budu léta na tebe čekat,
snad přijdeš živ a zdrav.
Tebe modrá dálka táhne,
zapomeneš na mne,
až tě tvá loď zavolá,
snad se vrátíš domů,
snad tě zřím znovu,
snad máš mě ještě rád.

Mezihra

Touha v srdci plane,
vrať se, můj pane,
dej světlo očím svým —
jsou steskem slepé,
mlha bílá budoucnost skrývá,
snad doufat ještě smím.
Bloudím nocí ztichlým krajem,
moře znělku hraje,
sonet vln a mořských víl,
racek z výšky volá,
že jsem bláhová,
své mládí utracím.

Mezihra

Proč bych měla plakat,
vždyť plný zlata
den ještě může být —
i bez tvých dlaní,
touha shoří a na dně moří
mé srdce bude tlít.
Až se vrátíš zpátky domů,
nechoď k mému krbu,
ať tě hřeje mořská sůl,
nejlépe sám poznáš,
teď že jsi možná
pán moří, ne však můj.

Nimrodel

Hmi

An El-ven-maid there was of old, a
Her hair was long, her limbs were white, and
Her hair was long, her limbs were white, and
Where now she wanders none can tell, in
Where now she wanders none can tell, in

A

G

shin-ing star by day: her mant-le white was
fair she was and free; and in the wind she
fair she was and free; and in the wind she
sun-light or in shade; for lost of yore was
sun-light or in shade; for lost of yore was

Emi

Hmi

hemmed with gold, her shoes of sil-ver-grey.
went as light as leaf of lin-den-tree.
Ni-mro-del and in the moun-tains strayed.
Ni-mro-del and in the moun-tains strayed.

Mezihra: A

G

1. *hlas* — *sloky* 1+2, 7+8, 13
1.+2. *hlas* — *sloky* 3+4, 9+10
2.+3. *hlas* — *sloky* 5+6, 11+12

An Elven-maid there was of old,
A shining star by day:
Her mantle white
 was hemmed with gold,
Her shoes of silver-grey.

A star was bound upon her brows,
A light was on her hair
As sun upon the golden boughs
In Lórien the fair.

Mezihra

Her hair was long,
 her limbs were white,
And fair she was and free;
And in the wind she went as light
As leaf of linden-tree.

Beside the falls of Nimrodel,
By water clear and cool,
Her voice as falling silver fell
Into the shining pool.

Mezihra

Where now she wanders none can tell,
In sunlight or in shade;
For lost of yore was Nimrodel
And in the mountains strayed.

The elven-ship in haven grey
Beneath the mountain-lee
Awaited her for many a day
Beside the roaring sea.

Mezihra

A wind by night in Northern lands
Arose, and loud it cried,
And drove the ship from elven-strands
Across the streaming tide.

When dawn came dim
 the land was lost,
The mountains sinking grey
Beyond the heaving waves that tossed
Their plumes of blinding spray.

Mezihra

Amroth beheld the fading shore
Now low beyond the swell,
And cursed the faithless ship that bore
Him far from Nimrodel.

Of old he was an Elven-king,
A lord of tree and glen,
When golden were the boughs in spring
In fair Lothlórien.

Mezihra

From helm to sea they saw him leap,
As arrow from the string,
And dive into the water deep,
As mew upon the wing.

The wind was in his flowing hair,
The foam about him shone;
Afar they saw him strong and fair
Go riding like a swan.

Mezihra

But from the West has come no word,
And on the Hither Shore
No tidings Elven-folk have heard
Of Amroth evermore.

Noční pochod

The image shows a musical score for a piece titled 'Noční pochod'. It consists of two staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a key signature of one flat (B-flat) and a 3/8 time signature. The lyrics are: 'Jdou, jdou, jdou, skře - ti jdou, jdou, jdou, jdou, noč - ní tmou.' The bottom staff is a piano accompaniment in treble clef with a key signature of one flat and a 12/8 time signature. The lyrics are: 'Po-ma-lu, po - ti - chu plí - ží se u - li - cí stín... jsou, už jdou, už tu jsou.' Above the piano staff, there are chord markings: 'Ami' above the first measure, '1.-8. Dmi' above measures 2-9, '9. Dmi' above measure 10, and 'Ami' above the final measure.

Jdou, jdou, jdou, skřeti jdou,
jdou, jdou, jdou, noční tmou.
Pomalou, potichu plíží se ulicí stín,
neujdeš osudu, konec je s životem tvým,
kdo se jim postaví, nic je nezastaví, jdou.
Vesnici vypálí, pokácí každyčkový strom,
blíží se půlnoc a z věže vyzvání zvon,
uslyšíš jejich krok, jak černý přívál už jdou.
I když se ukryješ, ztratil jsi naději svou,
hvězdy si ve strachu zakryly oči tmou,
uslyšíš dunění bubnu, už skřeti tu jsou,
už jdou, už tu jsou.

N.L./D/PB

Númentíë

A D G C

Ro-ky bě-ží a vl-ny si je vza-ly, vy-so-ké vě-že,

Emi Ami Emi A G

bí-lé va-ly. Ne-ví-da-né, hr-dé vě-ků dí-lo.

Emi C D G **B** D

Pod mo-řem, jež všech-no skry-lo. Je-nom mar-ně bu-deš

G C Emi Ami Emi A

stát, kři-ku rac-ků chceš se ptát? Ne-ní žád-ná ces-ta

G Emi C D G

zpět. Mo-řem nář-ků a mo-řem let.

(A) Roky běží a vlny si je vzaly,
vysoké věže, bílé valy.
Nevídané, hrdé věků dílo.
Pod mořem, jež všechno skrylo.

(B) Jenom marně budeš stát,
křiku racků chceš se ptát?
Není žádná cesta zpět.
Mořem nářků a mořem let.

(B) Navždy musíš tady žít,
v lukách letních můžeš snít.
Plachty bílé se nevrátí,
ale vzpomínka, ta se neztratí.

(B) Loď na Západ nehledej,
vstaň a zpět se podívej.
Jak ty květy v trávě voní,
vždyť máš Středozem, tak vrať se do ní.

Ohně na lukách

Emi D

Pojd' tan-čit, pojd', na lu - kách ze - le - ných, u o - hňů za sou - mra - ku pojd' se smát,

Emi D

přijď ve - čer k nám, pout-ní - ku zna - ve - ný, za - že - neš ú - na - vu u o -

C D G

hňů na lu - kách. Ref: Tak jen přijď, ne - jsi sám, u o - hňů hře - ji -

D C G D

vých píš - ťal - ka do no - ci pís - nič - ku vy - hrá - vá.

Pojd' tančit, pojd', na lukách zelených,
u ohňů za soumraku pojd' se smát,
přijď večer k nám, poutníku znavený,
zaženeš únavu u ohňů na lukách.

Ref: Tak jen přijď, nejsi sám,
u ohňů hřejivých
píšťalka do noci
písničku vyhrává.

Smyj bláto cest, zapomeň na všechno,
co spánek tíživá, vzpomínka odlétá,
začíná hodokvas, vezmi číš, připij nám,
jen se směj, jen se bav, u ohňů na lukách.

Ref:

Kruh zavíří, rozpálí v žilách krev,
neustaň, dál se toč v tanci svém,
vždyť nový den po noci přijde zas,
ale teď tančit pojd' u ohňů na lukách.

Ref: 2×

Opilecká trpasličí

Ami G Ami

Ref 1: Ju-pí jou, ju - pí jou, ju - pi, ju - pi, ju - pi jou, vel - ký ka - br - ňá - ci ty tr - pa - slí - ci sou.

Ami G Ami

Ju - pí jou, ju - pí jou, ju - pi, ju - pi, ju - pi jou, eš - tě vě - čí bou - cha - čí sou, dyš se na - le - jou!

Ami G Ami

Nos - te pí - vo na stůl, no ať se pro - hej - bá, a ta vě - tev za bar - pul - tem, ať to roz - hej - bá!

Ref 1: Jupí jou, jupí jou, jupi, jupi, jupi jou,
velký kabrňáci ty trpaslíci sou.
Jupí jou, jupí jou, jupi, jupi, jupi jou,
eště věčí bouchačí sou, dyš se nalejou!

Noste pivo na stůl,
no ať se prohejbá,
a ta větev za barpultem
ať to rozhejbá!

Nalej, krásko, džbáněk,
jen míru plnou dej,
vyschlou hubu nadělil mi
krutej vosud zlej.

A dej mi rači soudek,
ten se pije líp,
vedro lehá na vonuci,
že by jeden chcíp.

Jó, někdy pivo není,
tak se pije rum,
hlavně dyš to teče
a leze na rozum!

Ref 2: Jupí jou, jupí jou, jupi, jupi, jupi jou,
bouchnem pěstma do stolů, ať se zatřesou.
Jupí jou, jupí jou, jupi, jupi, jupi jou,
trpaslíci přeci ňáký kabrňáci jsou!

Oslava Froda

Tan - če - te, ple - sej - te, přá - te - lé v kru - hu svém, zpí - vej - te, já - sej - te, za - čí - ná no - vý den.

Tančete, plesejte, přátelé v kruhu svém,
zpívejte, jásejte, začíná nový den.

Jasný den, jasnější, než všechny ztracené,
slunce je krásnější, z bílého plamene.

Tráva je zelená, květy se odívá,
jaro už přilétá, zima se ukrývá.

Vždyť Frodo vykonal úkol svůj tajený,
temnotu vítr vzal, Prsten pak plameny.

Vrátil se na křídlech ze země soumravné,
orli jej přinesli z výšiny oblačné.

Konec je se Stínem, skončila zima zlá,
všichni se radujem, tráva se zelená.

Eldalindar/N.L./PB

Oslava jara v krásném Lothlórienu

Ami C D Ami C G

Trá - va je jas-ným zla-tem po - se - tá a vzduch tak slad - ce vo - ní.

Ami C D Ami C D Esus4 E

Na lu-kách e - la - nor zas roz-kvé - tá, jak tou-to po-žeh - na-nou do-bou vlo-ní.

Ami C D Ami C G

Ref: Pojd' - me ví - tat me - zi nás Lu - ny svit a Slun - ce jas! Vždyť

Ami G Ami Emi Ami G F

ja - ro a s ním ti - síc krás po ro - ce k nám při - šlo zas!

The image shows a musical score for a song in G major, 4/4 time. It consists of four systems of music. Each system has a vocal line and a piano accompaniment line. The lyrics are written below the notes. The first system has a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The second system continues the melody. The third system includes a repeat sign and a first ending. The fourth system also includes a repeat sign and a first ending. The lyrics are in Czech and describe the beauty of spring in the Shire.

Tráva je jasným zlatem posetá
a vzduch tak sladce voní.
Na lukách elanor zas rozkvétá,
jak touto požehnanou dobou vloni.

Nad potokem čirým, chladivým,
poletují motýli hrají
a v hustém zeleném rákosí
vodní ptáci hnízda svá si staví.

Ref: Pojdme vítat mezi nás
Luny svit a Slunce jas!
Vždyť jaro a s ním tisíc krás
po roce k nám přišlo zas!
Pojdme vítat mezi nás
Luny svit a Slunce jas!
Vždyť jaro a s ním tisíc krás
po roce k nám přišlo zas!

Zlatým lesem naším zvoní smích
a listí šumí nad hlavou,
vody, v kterých taje horský sníh,
nám pod větvemi zazpívají píseň svou.

A v jasných nocích plných bílých hvězd —
kolik je jich? Jen Varda ví —
jarní vánek bude vůni nést
k tomu, kdo nás v ten čas možná navštíví!

Ref:

Pět čarodějů

Dmi C Dmi

Při - šli s ve - čer - ním ván - kem ze ze - mě, kam slun - ce jde spát.

C Dmi

Bez o - slav a bez fan - fár, při - šli nám na - dě - ji dát.

C Dmi

Ref: Co a - si cí - tí ti mu - ži, když bře - hy še - dé jim při - plou - va -

C F C

jí z dál - ky vstříc, na lo - dích kaž - dý sám, k vý - cho - du slun - ce, až

Dmi C Dmi

za mo - ře ve - li - ké plu - jí a ne - zna - jí cíl.

Přišli s večerním vánkem
ze země, kam slunce jde spát.
Bez oslav a bez fanfár,
přišli nám naději dát.

Ref: Co asi cítí ti muži, když břehy šedé
jim připlouvají z dálky vstříc,
na lodích každý sám, k východu slunce,
až za moře veliké plují a neznají cíl.

Hlasy Valar je vybraly,
k čemu, to jen sami ví.
Ve stařeckých hávech,
jen moudrost svou užívat smí.

Ref:

Jeden má bílý plášť,
druhý pak v šedi se skryl.
Další šat hnědý
a ze dvou jen modrý stín zbyl.

Ref:

Přišli s večerním vánkem
ze země, kam slunce jde spát.
Bez oslav a bez fanfár,
přišli nám naději dát.

Engwath Pěvec/PB

Píseň pro Yavannu

Ami G

Dnes vsta-lo rá - no jak sen a v něm pě - ji To - bě jen, Tys

Dnes vsta-lo rá - no jak sen, Tys

Ami G Ami G F G Ami G F

moc-ný strom i zla-té o - se - ní, trá-va na lu-kách i mech na ka-me-ní, trá-va na lu-kách

moc-ný strom i zla-té o - se - ní, trá-va na lu-kách i mech na ka-me-ní, trá-va na lu-kách

G Ami Ami

i mech na ka-me-ní. Svě-tu da - la stro-mů dvou svě-tlo, stří-brem i

i mech na ka-me-ní. Svět-lo,

G Ami G Ami G

zla-tem li - stí kve-tlo, teh - dy se - šel se snad ce - lý Va - li - nor a vel-kou

teh - dy se - šel se snad ce - lý Va - li - nor a vel-kou

F G Ami G F G Ami

pí - seň pěl ce - lý el - fi chór a vel-kou pí - seň pěl ce - lý el - fi chór.

pí - seň pěl ce - lý el - fi chór a vel-kou pí - seň pěl ce - lý el - fi chór.

Ref: Jen To-bě zpí-vám, ó Ya - van - no, dra-hé jsou nám da-ry Tvé,

Tys je - di - ná, kdo dá - vá kvést rů - žím v za-hra-dách.

Třetí sloka se zpívá podle melodie druhé sloky.

Dnes vstalo ráno jak sen
 a v něm pěji Tobě jen,
 Tys mocný strom i zlaté osení,
 tráva na lukách i mech na kamení,
 tráva na lukách i mech na kamení.

Světu dala stromů dvou světlo,
 stříbrem i zlatem listí kvetlo,
 tehdy sešel se snad celý Valinor
 a velkou píseň pěl celý elfí chór
 a velkou píseň pěl celý elfí chór.

Ref: Jen Tobě zpívám, ó Yavanno,
 drahé jsou nám dary Tvé,
 Tys jediná, kdo dává kvést
 růžím v zahradách.

Dnes už netruchli, Yavanno,
 že tmou světlo zhašeno,
 vždyť vzpomínkou na zemi blaženou
 Tvá díla věčně zůstanou,
 Tvá díla věčně zůstanou.

Ref: 2×

N.L./kol.

Píseň statečného bojovníka

Ami Dmi Ami

Kdo se bo-jí, to je srab, v dí-ře se-dí a-ko-rát, my ne-má-me nik-dy dost, pi-jem jen tak pro ra-dost.

Dmi Ami G

Ref: Hej, hej, hej hej hou, sku-ru - ti jdou a pěk-ně řvou, hej, hej, hej hej hou, du-paj, ni-čej ces-tou svou.

Kdo se bojí, to je srab,
v díře sedí akorát,
my nemáme nikdy dost,
pijem jen tak pro radost.

Ref: Hej, hej, hej hej hou,
skuruti jdou a pěkně řvou,
hej, hej, hej hej hou,
dupaj, ničej cestou svou.

Naraž bečku, ať je chlast,
mám prej bránit nákou vlast,
budeme se v bitvě rvát,
kruci, to tak akorát!

Ref:

Ne, fakt nemám elfy rád,
zhebnul mi tu kamarád,
dopadnul na holou zem
podříznuť elfounem.

Ref:

Zabil jsem ho ale hned,
pěkně z něho tekla krev,
pomstěnej byl kamarád,
než chcíp, tak se musel smát.

Ref:

Tak si sedni, kámo, pij
nebo v díře klidně hñij,
na válku mám vážně zlost,
ještě že je chlastu dost!

Ref:

Daghuš z Krvavého údolí/N.L./PB

Píseň Thorina Pavézy a jeho společníků

A C G Hmi

Dřív než-li vze-jde svět-lo dne, přes hor-stvo, jež se v ml-ze pne, jdem do hlu-bin, kde

C F G **B** Hmi (Emi)

vlád-ne stín, hle-dat své zla-to kou-zel-né. Znal na-še kouz-la zem-ský klín, když

Emi (Hmi) C G

rod náš v třes-ku ko-vad-lin kul kle-no-ty a tem-no-ty za-há-něl v slu-jích, kde spal

C Ami Hmi C

stín. A mno-hý elf i dáv-ný král měl od nás meč, co zář-ně plál, když-tě náš um těm

G **D** Dmi C

vla-da-řům do jíl-ců o-heň vča-ro-val. A co jsme mě-li po-há-rů a zla-té

Hmi C F G

har-fy po-sta-ru, jen-že náš zpěv člo-věk či elf ne-slý-chal z hlu-bin, a-ni hru.

Bh — horní varianta melodie s akordy Hmi a Emi, Bs — spodní varianta melodie s akordy Emi a Hmi.

(A) Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
hledat své zlato kouzelné.

(Bh) Znal naše kouzla zemský klín,
když rod náš v třesku kovadlin
kul klenoty a temnoty
zaháněl v slujích, kde spal stín.

(C) A mnohý elf i dávný král
měl od nás meč, co zářně plál,
kdyžtě náš um těm vladařům
do jílců oheň včaroval.

(Bs) Dali jsme stříbru hvězdný třpyt,
korunám zlatým slunce svit —
tu krásu krás a skvělý jas
jsme předli z drátků jako nit.

(A) Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
pro svoje zlato ztracené.

(D) A co jsme měli pohárů
a zlaté harfy postaru,
jenže náš zpěv člověk či elf
neslýchal z hlubin, ani hru.

(Bh) Sosny se s nářkem prohnuly,
zlé vichry nocí vanuly,
les rázem vzplál a plápolal
tak jako tisíc fakulí.

(C) Zvon v údolí bil na poplach
a lidem zbělil tváře strach,
když dračí spár hůř nežli žár
jim pohřbil město v sutinách.

(Bs) Dýmala Hora pod lunou
v tu chvíli pro nás osudnou,
každý se hnal, než drak ho sklál
pod svými drápy, pod lunou.

(A) Dřív nežli vzejde slunce svit,
přes chmurný, mlžný horský štít
jdem do hlubin, kde vládne stín,
mu harfy své a zlato vzít!

Písnička z údolí

Do le - sů pa - dá smrá - ká - ní, zvon - ky už zvou a vy - zvá - ní,
 dnes kaž - dý pout - ník při - jít smí k o - hňům pod hvěz - dou ve - čer - ní!
Ref: Rok - lin - ka vo - lá, hej, hej, ho - la! Říč - ka pě - ní ú - do - lím,
 hej, ho - la, pojd' k nám do ko - la, od - po - čiň dlou - hým ces - tám svým!

Do lesů padá smrákání,
 zvonky už zvou a vyzvání,
 dnes každý poutník přijít smí
 k ohňům pod hvězdou večerní!

Ref: Roklinka volá, hej, hej, hola!
 Říčka pění údolím,
 hej, hola, pojd' k nám do kola,
 odpočiň dlouhým cestám svým!

Elrondův dům tě uvítá,
 sem vede stezka trnitá,
 víc už se nesmíš stínů bát,
 do tance pojd' se s námi dát!

Ref:

Však dokud hvězdy neshoří,
 v nás plane touha po Moři,
 kam spěchá naše říčka bystrá,
 v ní věčně bouří voda čistá!

Ref:

Teď ale slyším z louky smích,
 daleko zní už racků křik,
 domov náš je tu v údolí,
 tady nás srdce nebolí!

Ref: 2×

N.L./PB

Podzim

Mezihra: flétna

A D A Emi A

Už pod-zim při-šel do strá - ní, a kra - ji - nou teď u - há - ní

G A G A D E A

na ko - ni, v je-hož hří - vě, hled, se třpy-tí zla-to, třpy - tí měď.

Mezihra

Už podzim přišel do strání,
a krajinou teď uhání
na koni, v jehož hřívě, hled,
se třpytí zlato, třpytí měď,
na koni, v jehož hřívě, hled,
se třpytí zlato, třpytí měď.

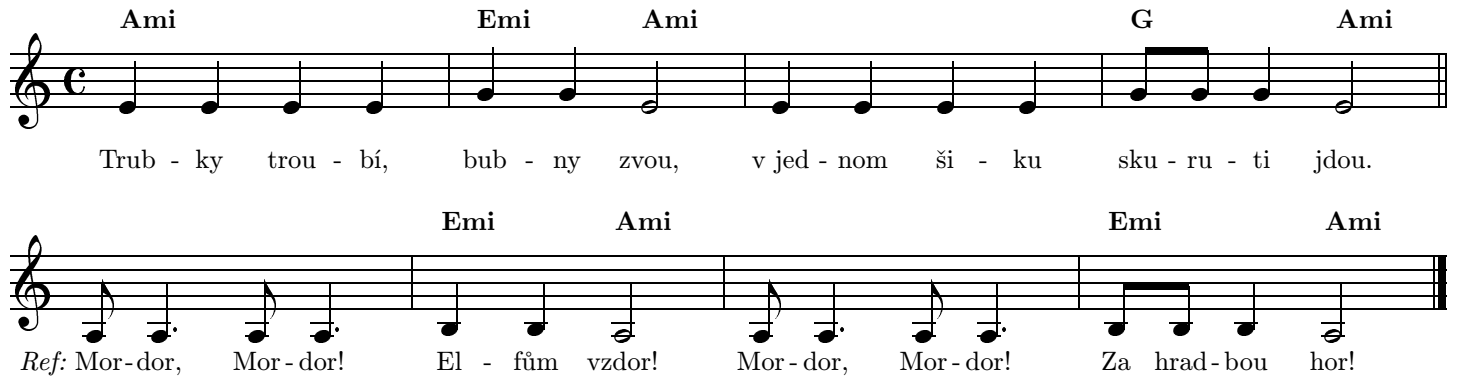
Už z měšce chystá rozhodit
po celém kraji barev třpyt.
A s jasným sluncem v očích svých
má tak rád víno, zpěv a smích.
A s jasným sluncem v očích svých
má tak rád víno, zpěv a smích.

Mezihra

A tak, jak podzim nespěchal,
v tom třpytném víně zanechal
po mědi, zlata odstínu.
Hoj! Veselý pozdrav podzimu.
Po mědi, zlata odstínu.
Hoj! Veselý pozdrav podzimu.

K.S.

Pochodová

Ami Emi Ami G Ami

Trub - ky trou - bí, bub - ny zvou, v jed - nom ši - ku sku - ru - ti jdou.

Emi Ami Emi Ami

Ref: Mor - dor, Mor - dor! El - fům vzdor! Mor - dor, Mor - dor! Za hrad - bou hor!

Trubky troubí, bubny zvou,
v jednom šiku skuruti jdou.

Ref: Mordor, Mordor! Elfům vzdor!
Mordor, Mordor! Za hradbou hor!

Oko nám říká, kam se dát!
Kdo jde s námi, musí se rvát!

Ref:

Naše šiky už víří prach!
Zbabělý elfouni dostali strach!

Ref:

Zvedni šavli! Kopí si vem!
Zpívej taky, dnes válčit jdem!

Ref:

N.L./PB

Poslední mallorn

The image shows a musical score for the song 'Poslední mallorn'. It consists of two staves of music in C major, 4/4 time. The first staff has four measures with chords C, G, F, and C above them. The lyrics are: 'Tak sám, strom tu na lou-ce stál a víc tu ne-bu-de stát.' The second staff has six measures with chords G, C, G, F, C, and G above them. The lyrics are: 'Já znám, ví-tr pís-ně mu hrál a víc ve vět-vích ne-bu-de hrát.'

Tak sám, strom tu na louce stál
a víc tu nebude stát.
Já znám, vítr písňe mu hrál
a víc ve větvích nebude hrát.

Ten strom, ten už poslední byl,
jak kvet' na západ od mlžných skal.
Šel čas a král o válce snil,
a tak jel obhlédnout hraniční kraj.

Ten král srdce ze zlata měl,
jen víc toho zlata chtěl mít.
A když strom na louce uviděl,
přikázal na něj sekery vzít.

On řek': „Strom jak majetek mám,
jen přijď, kdo chceš zlaťáky dát.
Takový strom já jen jediný znám,
dřevo čarovné má, všichni musí to znát.“

A pak král, když strom rozprodán byl,
si sed', s pokladnou na klíně spal.
Ve stráži se však zloděj objevil
a ten chlap mu tu pokladnu vzal a utíkal.

Kde spí věčně zloděj i král,
kde jsou všichni hlupáci dnes?
Jen ten strom, co písňe ve větru hrál,
rostl tam, kde roste dneska jen vřes
... jenom vřes, pouhý vřes.

Chronica Majestica/PB

Prsteny moci

A Ami C

Ví - tr roz - vál vě - ky v prach, ply - nul čas jak ře - ky proud, za - su -

G F B Ami

tý je kde - si strach, ne - mů - žem' za - po - me - nout. Kdy - si E - re - gi - on byl jak

C G

květ, ze - mě slič - ná ja - ko sad, však teh - dy Stín se vrá - til zpět, když tem - nou

F C Ami C

hrů - zu sti - hl pád. Za - sel v srd - cích moc - né sé - mě, taj - né ra - dy el - fům

G F

dal, vy - da - ly své plo - dy tem - né, když Je - den so - bě u - ko - val.

Ami C G Dmi

Ref: Zra - ze - ni, zra - ze - ni, o - hně vý - hní zha - še - ny, když si Je - den na - sa -

Ami Emi Ami

dil, rá - zem pro - zra - zen všem byl. Zra - ze - ni, zra - ze - ni, ho - ří vál - ky pla - me -

Emi Ami Emi Ami

ny, trp - ké ča - sy na - sta - nou, jen Tři skry - té snad zů - sta - nou.

(A) Vítr rozvál věky v prach, plynul čas jak řeky proud,
zasutý je kdesi strach, nemůžem zapomenout.

(B) Kdysi Eregion byl jak květ, země sličná jako sad,
však tehdy Stín se vrátil zpět, když temnou hrůzu stihl pád.

(B) Z mitrilu i ze zlata, třpytné divy z démantů,
vyráběli elfové mnoho vzácných klenotů.

(B) Však touha výš je pohání, stín se tiše prodloužil,
a dál a dál pro poznání, skryté v třesku kovadlin.

(B) Přišel muž, jenž mnoho zná, Pánem darů sebe zval,
za tváří sličnou ukrývá léčku, kterou přichystal.

(C) Zasel v srdcích mocné sémě, tajné rady elfům dal,
vydaly své plody temné, když Jeden sobě ukoval.

Ref: Zrazení, zrazení, ohně výhní zhašeny,
když si Jeden nasadil,
rázem prozrazen všem byl.
Zrazení, zrazení, hoří války plameny,
trpké časy nastanou,
jen Tři skryté snad zůstanou.

(A) Zlo a hrůzy bouře přivály, na Stín nikdo nestačí,
až mocné lodě přistály, nepřítel poražen se zdá.

(B) Ještě mnoho let zapadlo, pyšnou říši skryly vlny,
Poslední spojenectví vyšlo v boj, oblehli černé stvůry v jejich
zemi.

(C) Gil-galad svůj život dal, Elendil tam zahynul,
temný Stín si vítr vzal a věk v míru uplynul.

Ref: Probuzen, probuzen, Sauron opanoval zem,
hledá Jeden, jenž ztracen jest,
žene Devět jezdců do všech cest.
Probuzen, probuzen, Rudé oko hýčká sen,
že Jeden bude moci vzít,
než jiný ho bude mít.

(A) Však starý příběh vypoví, jak půlčik přijal břímě své,
cestu hvězdy znají, ví, k Hoře ohně v zemi zlé.

(C) Krutou říši vichr vzal, když Jeden ztracen, stráven byl,
Temnou věž blesk rozerval, zmizel Stín, jen popel zbyl.

Ref: Středozem, Středozem, vítá dneska nový den,
Prsten zničen v Puklinách,
spolu s ním zmizel i strach.
Středozem, Středozem, každý může snít svůj sen,
vládu do svých rukou vzal
Manwë a král Elessar.

(A) Dávno skončil pěvcův zpěv o Devítiprstém Frodovi,
dávno skončil elfů věk a víc už nikdo nepoví...

N.L./E.A./PB

Před bitvou

Ami
Zá - ře o - hňů s no - cí zha - sí - ná, za - se půj - dem čas - ně rá - no spát,
C Ami
ví - no krev nám při - po - mí - ná, zít - ra půj - dem s el - fa - ma se prát. Ref: Ve
C G Dmi
jmé - nu O - ka se bi - jem a pá - lí - me zem, ko - lik jen
C G Ami C
kři - ku už za - zně - lo k ne - be - sům. Až zvo - nec po - hřeb - ní za - zvo - ní
G Ami G Ami
všem, žrád - lo dá kr - kav - cům a tou - la - vej m psům.

Záře ohňů s nocí zhasíná,
zase půjdem časně ráno spát,
víno krev nám připomíná,
zítra půjdem s elfama se prát.

Ref: Ve jménu Oka se bijem a pálíme zem,
kolik jen křiku už zaznělo k nebesům.
Až zvonec pohřební zazvoní všem,
žrádlo dá krkavcům a toulavejm psům.

V bečce jen vítr, tábor už spí,
krvavý zlato s ránem je pryč,
píšťaly umlkly, jen buben zní,
válečná mince nemá jen líc.

Ref:

Až kápo zavolá, musíme jít,
půjdeme s kámoši do dalších dní,
kdo bitvu přežije, kdopak to ví,
jen Oko ohnivý nad námi bdí.

Ref:

Pustá pláň II

Emi

Stu - de - ný ví - tr se pro - há - ní no - cí tma-vou, na ska-lách vy - hrá - vá

D G D

pís-nič-ku svo - ji sta-rou, po-dél hor u - há - ní ku-pře-du dál, přes vr-chy, kde dlou-ho

Emi

Me-du-seld stál. *Ref:* Ro-han, ó Ro-han, Ro-han, ó Ro-han,

Hmi C D Emi

ztra - ce - ná ze - mě, pus - tá pláň.

Studený vítr se prohání nocí tmavou,
na skalách vyhrává písničku svoji starou,
podél hor uhání kupředu dál,
přes vrchy, kde dlouho Meduseld stál.

Jen tráva zažloutlá stojí tu zpříma,
vzpomínka na jaro v srdci jí dřímá.
Na stáda koní, kteří rychleji než čas běží,
mocnými kroky svými rohanské míle měří.

Ref: Rohan, ó Rohan, Rohan, ó Rohan,
ztracená země, pustá pláň.

Kde jenom zůstaly ty zelené dlouhé pláně,
jen země potichu vzpomíná ráda na ně.
Kam vítr odvál svobodná koňská stáda —
v dusotu kopyt chvěla by se zase tak ráda.

Pod svahy Bílých hor, kde řeka Sněžná pění,
stávala Zlatá síň, dnes ani jí tu není.
Není tu nikdo, kdo by pročesal koňské hřívy,
rohanská země dávno ztratila svoje síly.

Ref: Rohan, ó Rohan, Rohan, ó Rohan,
ztracená země, pustá pláň.

N.L./PB

Rukověť cestovatele

A Emi A

Před-stav - te, sou - se - dé, co všech - no mů - že se stát,

A Emi D

na ces - ty da - le - ké pojd' - te teď s ná - mi se dát,

G C D

přes ho - ry, přes le - sy, přes ře - ky po ces - tách dál,

A Emi A

ze vsi jsme o - de - šli, kaž - dý se ten - krát jen smál.

Představte, sousedé, co všechno může se stát,
na cesty daleké pojdte teď s námi se dát,
přes hory, přes lesy, přes řeky po cestách dál,
ze vsi jsme odešli, každý se tenkrát jen smál.

Z údolí vyšli jsme, obloha modrá byla,
o kousek dál se ale zamračila,
deštěm, blátem a kamením cesta šla dál,
kdo jen nám o krásách moře povídal?

Přes Bílé vrchy až k Moři chtěli jsme jít,
o věžích prastarých doteď jsme mohli jen snít,
v dálce se cesta ztratila, nohy nás bolí,
pojdme zpátky pivo pít do údolí.

Do kopců drápat se, cha, copak jsem bloud,
elfové můžou si klidně za Moře plout,
radši se vrátíme, došly nám zásoby,
sousedí, na nás ať nikdo se nezlobí.

Nechodte lidičky už na cesty nikam,
na cestu jedinou se vypravte k nám,
piva a koláčů je pro všechny dost,
u nás jsi, kdykoli chceš, vítaný host!

Dinodas Brandorád (cca 1314–1421 K.l.)/Bilbo/Farawind/JP/PB

Saruman

Emi C D G D Ami

Kdo zná tů-ně dna, skrý-vá blá - to či ka-me - ní? Ni-kdo z nás ne-po - zná a ni-kdo

G D Ami G Emi C D Ami

ne - pro - mě - ní v lep-ší vů - li zla, tem-no v den, v zla-to prach a on ne-po -

G Emi C D 1. Mezihra: kytara

ví, zda má v srd-ci svém strach.

2. Ami Emi G D

Ref: Vzpo-meň vln, co na bře - zích stře-do - zem - ské ka-me - ní o - mý -

Ami Emi G D Ami Emi

vaj', i ty jsi byl ze Zá - pa-du zna-me - ní, a - le pak tvá - ří v tvář tem-no -

G D Ami Emi G D

tám jsi sám stál a v ten ráz za - po - mněl a Va - li - nor za - pro - dal.

Kdo zná tůně dna, skrývá bláto či kamení?
Nikdo z nás nepozná a nikdo nepromění
v lepší vůli zla, temno v den, v zlato prach
a on nepoví, zda má v srdci svém strach.

Mezihra

V erbu svém barvu měl — bílá zdála se staletí.
Kdo tušit měl, že moudrý hlas se v tisíc kusů rozletí?
Tak místo barvy své tisíc barev chtěl mít.
Tedy bílou rozlámal — a zapomněl celek ctít.

Ref: Vzpomeň vln, co na březích
středozezemské kamení
omývají, i ty jsi byl
ze Západu znamení,
ale pak tváří v tvář
temnotám jsi sám stál
a v ten ráz zapomněl
a Valinor zaprodal.

Mezihra

Cest zanechal, na jednom místě náhle stál,
pevnost svou uzavřel a mimo něj dál vítr vál.
Ten vítr, co mnohé znal, i rovnováhu a čas.
Měl jsi jít dál, dnes možná nelhal by tvůj hlas.

Ref:

Mezihra

E.A./KS

Stříberce

Ami F C G

Svou hla-vu sklá - ním před te - bou, jsi říč - kou či - rou, nád-her - nou,

Dmi C Ami F

jen vzpo-mí-nám, jak kdy-si jsem tu stál, teď jen líst - ky plu - jí prou - dem

G Ami G Ami C

dál. *Ref:* Ach Stří - ber - ko, jsi říč - ka má, kde pra-men máš,

A G Ami G C

kdo ví, kdo zná, ach Stří - ber-ko, ty ne - zkro - ce - ná, kde je pra-men

G Ami G Ami G Ami

tvůj, kdo z nás jej zná! *Dovětek:* Má Stří - ber - ko, říč - ko má!

Svou hlavu skláním před tebou,
jsi říčkou čirou, nádhernou,
jen vzpomínám, jak kdysi jsem tu stál,
teď jen lístky plují proudem dál.

Když na tvém břehu zeleném
prostřeli svůj jsme stůl,
tak po vodě vánkem zčeřeně
chladivý, bílý měsíc plul.

Ref: Ach Stříberko, jsi říčka má,
kde pramen máš, kdo ví, kdo zná,
ach Stříberko, ty nezrocená,
kde je pramen tvůj, kdo z nás jej zná!

Vánek listy zavířil
a lesem tichým šum zabouřil,
ten krásný večer, kdy písňe zní,
ohně noční stíny prozáří.

Však vrátím se sem zas,
vždyť zapadne ten temný čas,
až ze světa odejde Stín,
pak Zlatý les zas rád navštívím. . .

Ref:
Má Stříberko, říčko má!

N.L./PB

Sedm řek II

C F G C Ami
 Na lu-kách ze - le - ných ze - mě sed - mi řek, jas - nou zá - ří
 G C F G
 slun - ce sví - tí. A stín Mod - rých hor za sví - tá -
 C Ami G C
 ní chy - tá říč - ní ml - ha do svých sí - tí.

Na lukách zelených země sedmi řek,
 jasnou září slunce svítí.
 A stín Modrých hor za svítání
 chytá říční mlha do svých sítí.

Tam Gelion se k jihu ubírá
 a mnoho proudů mu svoji sílu dává.
 Jen sedm jmen však v písniích věčně zní,
 jen v písniích žije jejich sláva.

Druhé jméno je sladké, ach jak zní,
 Rathlóriel, jsi zlatým ložem snů!
 Tvé jméno bude věčně známo všem,
 až do konce našich dlouhých dnů.

Pod sluncem poledním je lehké lesy jít,
 přes Thalos a pak travou vysokou.
 Legolin má tůně zelené
 a Brilthor víří vodou divokou.

Šestý pak je dravý Duilwen proud,
 už k rovinám se Modré hory sklání.
 Sedmý Adurant, z jmen jasně povstává,
 ostrov zelený před zapomněním chrání.

Tak sedm řek se vine zemí dál,
 jak tichá je, když pod hvězdami spí.
 Mír je v zemi Ossir pod Lunou,
 jen písne elfů slyšíš v ránech dní!

N.L./PB

Skřetí válečná

Ami G Ami

Pojďte braši, vstaňte, na pochod mu - sí - me se dát, vel-kýmu vládci na trůně pudem

G Ami G Ami

ve - li - kej hold vzdát. Ať blejskají se šavle, o - - - cel ať pí - seň zpí - vá, vždyť

G Ami Ami G Ami

všude v týchle zemi Rudý vo - ko se tu dí - vá. Ref: Jdem, jdem, dnes - ka jdem, jdem, jdem,

G Ami G Ami G Ami G Ami

vál - čit jdem, ať bub - ny ví - ří do kro - ku, jdem, jdem, jdem, jdem, jdem, jdem.

Pojďte, braši, vstaňte, na pochod musíme se dát,
velkýmu vládci na trůně pudem velikej hold vzdát.
Ať blejskají se šavle, ocel ať píseň zpívá,
vždyť všude v týchle zemi Rudý voko se tu dívá.

Ref 1: Jdem, jdem, dneska jdem,
jdem, jdem, válčit jdem,
ať bubny víří do kroku,
jdem, jdem, jdem, jdem, jdem, jdem.

A kdo by snad nechtěl za elfama honbu hnát,
ten ať si je sichr jistej, že v hlině tvrdě bude spát.
Velkej oheň máme, bílý smrady porazíme,
kde železná bota stoupne, tam to pěkně rozmlátíme.

Ref 2: Jdem, jdem, dneska jdem,
jdem, jdem, pálit zem,
ať bubny víří do kroku,
jdem, jdem, jdem, jdem, jdem, jdem.

A stvůráám černejm budiž dík, že nám dobře cestu čistěj,
dyť před šípem zákeřnym nikdo by si nebyl jistej.
Tak pojdte, braši, pudem, dneska večer vyrazíme,
hnusný slunce zapadne, elfy bledý vypálíme.

Ref 1:

Sluneční loďka

C Dmi G C

Stou-pej, loď-ko Slun-ce, stou-pej výš a výš. Str-mé Hrad-by no-ci ty pře-kro-čit

G C Dmi G

smíš. Stou-pej, loď-ko Slun-ce, stou-pej výš a výš. Když se ko-lem roz-hléd-neš, krás-né

C G C Dmi

ze-mě u-vi-díš. *Ref:* Při-nes svět-lo nám, ty za-pla-šíš ten stín, jenž

G Ami G C

na se-ve-ru ční, teď z hrad-by jas-ný hlas ti v u-ví-ta-nou zní!

Stoupej, loďko Slunce,
stoupej výš a výš.
Strmé Hradby noci
ty překročit smíš.

Stoupej, loďko Slunce,
stoupej výš a výš.
Když se kolem rozhlédneš,
krásné země uvidíš.

Ref: Přines světlo nám,
ty zaplašíš ten stín,
jenž na severu ční,
teď z hradby jasný hlas
ti v uvítanou zní!

Stoupej, loďko Slunce,
stoupej výš a výš.
Strmé Hradby noci
ty překročit smíš.

Stoupej, loďko Slunce,
stoupej výš a výš.
Okouzlení svítáním
všichni jsme si blíž.

N.L./PB

Sněžná

A

Ami G F G Ami G Ami G Ami

Sněž - ná, Sněž - ná, ó nád - her - ná! Krá - lov - no mo - ří Zá - pad - ních! Sví -
 tíš to - mu, kdo pro - dlé - vá ve svě - tě stí - nů sple - te - ných! Gil

Ami D Ami D

tho - ni - el! Ó El - be - reth! Jas - ný Tvůj dech a čis - tý hled! Sněž -

G Emi Ami G Ami G Ami

ná, Sněž - ná! My za - pě - jem To - bě v Tvé ze - mi za Mo - řem.

B

Ami D Ami

A El - be - reth Gil - tho - - ni - el, si - liv - ren pen - na

D G Emi Ami

mí - ri - el o me - nel a - glar e - - le - nath! Na - chae - red
 ga - ladh - rem - min en - no - rath, Fan - u - i -

Emi Ami G Ami Emi Ami

pa - lan - dí - ri - - el o nef ae - ar, sí nef ae - a - ron!
 los, le lin - na - thon

(A) Sněžná, Sněžná, ó nádherná!
 Královno moří Západních!
 Svítíš tomu, kdo prodlévá
 ve světě stínů spletených!
 Gilthoniel! Ó Elbereth!
 Jasný Tvůj dech a čistý hled!
 Sněžná, Sněžná! My zapějeme
 Tobě v Tvé zemi za Mořem.

(A) V bezslunném roce rozsila
 zářící rukou náruč hvězd,
 jasnými poli vítr vlá
 a kvete stříbrný Tvůj květ!
 Ó Elbereth! Gilthoniel!
 Kdo hvězdy zářit uviděl
 v Západních mořích, vzpomíná,
 ač daleká je otčina.

(B) A Elbereth Gilthoniel,
 silivren penna míriel
 o menel aglar elenath!
 Na-chaered palan-díriel
 o galadhremmin ennorath,
 Fanuilos, le linnathon
 nef aear, sí nef aaron!

J.R.R.T./S.P./KS

Snow-white

A

Ami C D F G Ami

Snow white! Snow - white! O La - dy clear! O Queen be -
 Light to us that wan - der here a - mid the

Emi Ami Emi Ami Ami D

yond the We - stern Seas! O tho - - ni - el! O El - be -
 world of wo - ven trees! Gil

Ami D G

reth! Clear are thy eyes and bright thy breath! Snow - white! Snow - white! We

Emi Ami Emi Ami Emi Ami

sing to thee in a far land be - yond the Sea.

B

Ami C D Ami C

A El - be - reth Gil - tho - ni - el, si - liv - ren pen - na

D G Emi Ami

mí - ri - el o me - nel a - glar e - - le - nath! Na - chae - red

Emi G Emi

pa - lan - dí - ri - el o ga - ladh - rem - min en - - no - rath, Fan -

Ami Emi Ami Emi Ami Emi Ami

u - i - los, le lin - na - thon nef ae - ar, sí nef ae - a - ron!

(A) Snow-white! Snow-white! O Lady clear!
 O Queen beyond the Western Seas!
 O Light to us that wander here
 Amid the world of woven trees!

Gilthoniel! O Elbereth!
 Clear are thy eyes and bright thy breath!
 Snow-white! Snow-white! We sing to thee
 In a far land beyond the Sea.

(A) O stars that in the Sunless Year
 With shining hand by her were sown,
 In windy fields now bright and clear
 We see your silver blossom blown!

O Elbereth! Gilthoniel!
 We still remember, we who dwell
 In this far land beneath the trees,
 Thy starlight on the Western Seas.

(B) A Elbereth Gilthoniel,
 silvren penna míriel
 o menel aglar elenath!
 Na-chaered palan-díriel
 o galadhremmin ennorath,
 Fanuilos, le linnathon
 nef aear, sí nef aearon!

J.R.R.T./S.P./KG

Song of Galadriel

A Emi D Ami G

I sang of leaves, of leaves of gold, and leaves of gold there grew: Of

C D Emi Hmi C D³ Emi

wind I sang, a wind there came and in the branches blew.

B D Emi Hmi C D G

Be - yond the Sun, be - yond the Moon, the foam was on the Sea, and

D Emi Hmi C D Emi

by the strand of Il - - ma - rin there grew a golden Tree.

(A) I sang of leaves, of leaves of gold, and leaves of gold there grew:
Of wind I sang, a wind there came and in the branches blew.

(B) Beyond the Sun, beyond the Moon, the foam was on the Sea,
And by the strand of Ilmarin there grew a golden Tree.

(B) Beneath the stars of Ever-eve in Eldamar it shone,
In Eldamar beside the walls of Elven Tirion.

(A) There long the golden leaves have grown upon the branching years,
While here beyond the Sundering Seas now fall the Elven-tears.

(A) O Lórien! The Winter comes, the bare and leafless Day;
The leaves are falling in the stream, the River flows away.

(B) O Lórien! Too long I have dwelt upon this Hither Shore
And in a fading crown have twined the golden elanor.

(B) But if of ships I now should sing, what ship would come to me,
What ship would bear me ever back across so wide a Sea?

Galadriel/E.A./J.R.R.T./KS

Středozeem I

Mezihra: housle

Ami Ami/G F E Ami Ami/G

F E F G Ami G

F Emi F Emi Ami

Ami Ami/G F Esus4 E Ami

Ho - bi - tí sto - py mi - ze - jí, za - rús - taj' tr - sy trá - - vy. V ho - rách se ví - tr

Ami/G F Esus4 E F E

ob - ra - cí a při - ná - ší div - né zprá - vy - že ze - mi o - pouš - tí,

Ami G F Emi F E Ami

na lo - dích še - di - vých bu - de se s vět - rem hnát. Zlé - mu že od - pouš - tí a má vás rád.

1. 2. Ami G Ami Emi F G C G

Ref: Stře - do - zem, Stře - do - zem, ko - lik o - su - dů a jmen skry - váš v lů - ně svém? Stře - do -

C G Ami Emi F Emi Ami

zem, Stře - do - zem, po tmě při - jde vždy - ky den - Gan - dalf ví o tom a rád vám ra - du dá.

Mezihra

Hobití stopy mizejí, zarůstaj' trsy trávy.
V horách se vítr obrací a přináší divné zprávy —
že zemi opouští, na lodích šedivých bude se s větrem hnát.
Zlému že odpouští a má vás rád.

Gondorská pláň je svobodná a v trávě jí cesty běží.
Cizí už nohy je šlapaly a budoucnost poznám stěží.
V šedivých pláštích postavy odešly, odpluly kamsi na Západ,
nikdo už nemusí jména znát.

Ref: Středozeem, Středozeem, kolik osudů a jmen
skrýváš v lůně svém?
Středozeem, Středozeem, po tmě přijde vždycky den —
Gandalf ví o tom a rád vám radu dá.

Mezihra

Skončil věk, jiný začíná, zapsaná jsou už jména.
Jak dlouho budou v písničkách žít, jak dlouho budou známá?
Ještě cesta nekončí — cesta za světlem, dlouhá už byla dost.
Na Západ odjíždí smutku prost.

Hobití stopy mizejí, zarůstaj' trsy trávy.
V horách se vítr obrací a přináší divné zprávy —
že zemi opouští, na lodích šedivých bude se s větrem hnát.
Zlému že odpouští a má vás rád.

Ref:

E.A./KS

Středozezem II

Ami G

Tam v le - sích pra - sta - rých se sí - - la vel - ká zve - dá a
Dnes ce - lá Stře - do - zem si svou jas - nou ces - tu hle - dá a

F Dmi E

mí - ří tam, kde zra - da dlou - ho už dlí.
bře - me - no těž - ké je k zou - fal - - ství.

Ami Emi F

Ref: Ješ - tě pár kro - ků tmou, kdo ces - tou se praš - nou sna - žil jít, ten jen tu -

Dmi E Ami Emi

ší, že snad zít - - ra; ješ - tě pár kro - ků tmou a vo - du by zla - tem

F Dmi E

vá - žil a ve Stře - do - ze - mi dnes sví - tá. - tá.
sví - tá.

Tam v lesích prastarých se síla velká zvedá
a míří tam, kde zrada dlouho už dlí.
Dnes celá Středozezem si svou jasnou cestu hledá
a břemeno těžké je k zoufalství.

Ref: Ještě pár kroků tmou, kdo cestou se prašnou snažil jít,
ten jen tuší, že snad zítra;
ještě pár kroků tmou a vodu by zlatem vážil
a ve Středozezemí dnes svítá!

Korouhve bílé jsou a vojsko ve tmě neví,
na hlavy se beznadějí snaží,
nač myslí kapitán, když k Východu chmurně hledí,
tam vprostřed tmy naděje září!

Ref:

Tam v pláních gondorských už vojsko meče chystá
a vy jste jen dva, to je víc nežli sám.
Na cestu září vám teď jasná hvězda čistá
a přání cest nejlepších dává vám.

Ref: 2×

E.A./KS

Stříberce

Ami F C G

Svou hla-vu sklá - ním před te - bou, jsi říč - kou či - rou, nád-her - nou,

Dmi C Ami F

jen vzpo-mí-nám, jak kdy-si jsem tu stál, teď jen líst - ky plu - jí prou - dem

G Ami G Ami C

dál. *Ref:* Ach Stří - ber - ko, jsi říč - ka má, kde pra-men máš,

A G Ami G C

kdo ví, kdo zná, ach Stří - ber-ko, ty ne - zkro - ce - ná, kde je pra-men

G Ami G Ami G Ami

tvůj, kdo z nás jej zná! *Dovětek:* Má Stří - ber - ko, říč - ko má!

Svou hlavu skláním před tebou,
jsi říčkou čirou, nádhernou,
jen vzpomínám, jak kdysi jsem tu stál,
teď jen lístky plují proudem dál.

Když na tvém břehu zeleném
prostřeli svůj jsme stůl,
tak po vodě vánkem zčeřeně
chladivý, bílý měsíc plul.

Ref: Ach Stříberko, jsi říčka má,
kde pramen máš, kdo ví, kdo zná,
ach Stříberko, ty nezrocená,
kde je pramen tvůj, kdo z nás jej zná!

Vánek listy zavířil
a lesem tichým šum zabouřil,
ten krásný večer, kdy písňe zní,
ohně noční stíny prozáří.

Však vrátím se sem zas,
vždyť zapadne ten temný čas,
až ze světa odejde Stín,
pak Zlatý les zas rád navštívím. . .

Ref:
Má Stříberko, říčko má!

N.L./PB

Tarkova píseň

Kam mě ces - ta ve - de, kam zvou hvěz - dy ble - dé, kam chci
do - jít, ne - vím sám, proč mě dál - ka vo - lá, proč jak
bez do - mo - va, proč tak ne - klid - nou krev mám.

Kam mě cesta vede, kam zvou hvězdy bledé,
kam chci dojít, nevím sám,
proč mě dálka volá, proč jak bez domova,
proč tak neklidnou krev mám.

Dál se nocí toulám, dál mě žene touha,
dál jsem štván osudem svým,
samet noci hladím, loutny struny ladím,
zpívám hvězdám zářivým.

Nad hlavou les šumí, kdo mu porozumí,
kdo ví, co chce voda říct,
jednou slyšet stačí kouzelný zpěv ptačí,
nedojdeš už klidu víc.

Měl jsem domov stálý, teď krb příliš pálí,
nechci u něj v klidu dlít,
chtěl bych projít branou v zemi zakázanou,
proč hřích předků nejde smýt.

Vzývám, Vardo, tebe, střežíš noční nebe,
dalas' hvězdným ohněm plát,
chtěl bych, Sněžná, Paní, chtěl, ač marné přání,
cestu k Valinoru znát.

Tark/Nolëwen/JC

Tragická píseň zavalených trpaslíků

Musical score for 'Tragická píseň zavalených trpaslíků'. The score is written in 2/4 time and consists of two staves. The first staff begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The first measure is marked 'Ami' and contains a whole note chord. The second measure contains a whole note chord marked with a circled cross symbol. The third measure is marked 'C' and contains a whole note chord. The second staff begins with a treble clef and a key signature of one flat. The first measure is marked 'G' and contains a whole note chord. The second measure is marked 'Fine' and contains a whole note chord. The third measure is marked 'D. S. al Fine' and contains a whole note chord. The lyrics are written below the notes.

Bum prásk rá - na moc-ný břink, strop se sva - lil, kráp-ník cink, zá - val ja - ko
k če - mu by nám sví - ti - ly, důl - ní zhou - ba

svi - ňa hned u - za - vřel nám ces - tu zpět. Lam - pič - ky jsme zha - si - li,
smra - doch plyn mů - že bouch - nout a my s ním.

Bum prásk rána mocný břink,
strop se svalil, krápník cink,
zával jako sviňa hned
uzavřel nám cestu zpět.

Lampičky jsme zhasili,
k čemu by nám svítily,
důlní zhouba smradoch plyn
může bouchnout a my s ním.

Nerad bych tu ve tmě ztvrd',
radši hledat v bitvě smrt,
s řevem na rtech, v tváři smích,
slyšet skřetů smrtný křik.

Rád bych spatřil v svitu svíc,
ženy své lesk zřítelnic,
hladil něžně lásku svou,
její bradu šedivou.

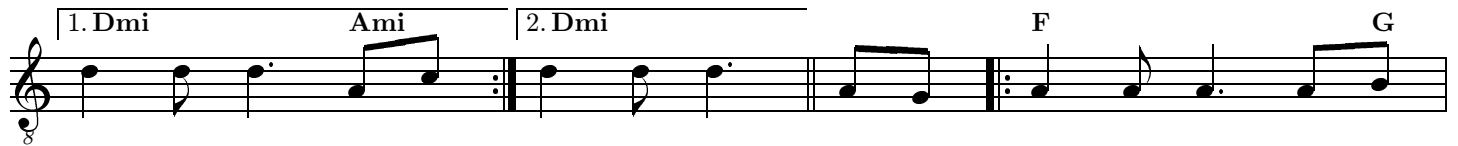
Marné naše naděje,
větérek tu nevěje,
pohřbení jsme v temnotách,
začínám mít vážně strach.

Čas nám rychle ubývá,
jiný seděj u piva,
svalili se pod stoly,
zapomněli na štoly.

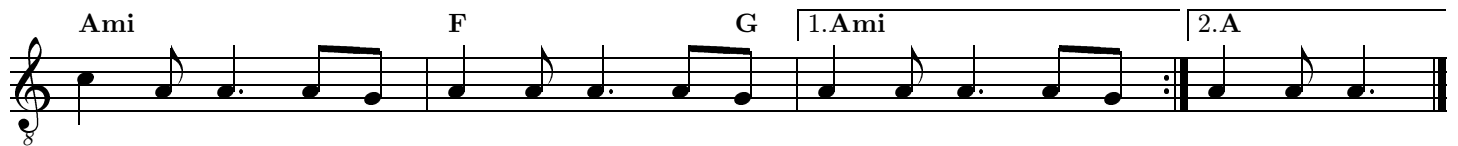
Trpasličí píseň o jaru

Ví - tr z ú - do - lí zdvi - hl kříd - la svá, mí - ři do hor k nám, k sídlům
v puk - li - nách, v pra - chu na ces - tách, v stí - nu ští - tů hor o svých

ve ska - lách. Zpí - vá no - vi - nách. *Ref:* Kdo chce na - slou - chá v še - ru
při - jde k nám, ze - mře

kom - nat svých, co mu vy - prá - ví ví - tr, prach a sníh. Ja - ro
zi - ma zlá, pro - bu - dí se spá - č, kte - rý do - sud spal.

Vítr z údolí zdvihl křídla svá,
míří do hor k nám, k sídlům ve skalách.
Zpívá v puklinách, v prachu na cestách,
v stínu štítů hor o svých novinách.

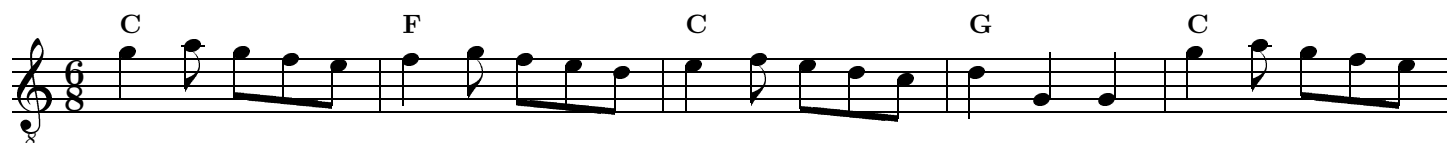
Ref: Kdo chce naslouchá v šeru komnat svých,
co mu vypráví vítr, prach a sníh.
Jaro přijde k nám, zemře zima zlá,
probudí se spáček, který dosud spal.

Kovář u výhni těžko vleče stín,
zima ubírá sílu, to já vím.
Vodu probudí, bude zpívat zas,
zdvihne pod skálou jasný svůj hlas.

Ref: Kdo chce naslouchá v šeru komnat svých,
co mu vypráví větrný ten smích.
Jaro přijde k nám, tráva zelená,
nový oheň a nová síla má.

Trpaslíci z Belegostu/E.A./KS

Trpaslík

Jed - nou při - šel k nám, tvá - řil se jak pán, no vždyť po - ví - dám - tr - pas - lík, v měš - ci zla - to měl,

zpí - vat ne - u - měl, snad už za - po - mněl pláč i smích, on prý pod ho - rou síd - lo má, dra - ho - ka - my z ní

do - bý - vá, má - chá lo - pa - tou s bra - dou vou - sa - tou, snad by pro zla - to z ků - že se svlík'.

Jednou přišel k nám, tvářil se jak pán,
no vždyť povídám — trpaslík,
v měšci zlato měl, zpívat neuměl,
snad už zapomněl pláč i smích,
on prý pod horou sídlo má,
drahokamy z ní dobývá,
máchá lopatou s bradou vousatou,
snad by pro zlato z kůže se svlík'.

Slyšte, přátelé, je to veselé,
v díře kamenné přebývá.
Co je do žití, když hvězdy nesvíí,
vítr písničku nezpívá?
Moudré rady nás varují:
nechoďme s ním žít do slují,
skála promění rozum v kamení,
oči oslepí temnota zlá.

Tryzna za Prsten

A C G B F B F G C

Chtěl jsem být jed-ním z nich, ne jak dřív, da-ry dát, zlo-bu smýt, nač zášť, nač

D G C F B C **B** C G C G

Mezihra:

svár? Ná, ná, ná, ná, ná. Však ji - ný jej teď v dla-ni sví-rá,

F B F C G C G F B F B

zlo a zá-vist ne - u - mí - rá, vza - li to, co je mi dra-hé, chtě - jí vál - ku - pak ať pla - ne.

(A) Chtěl jsem být
jedním z nich, ne jak dřív,
dary dát, zlobu smýt,
nač zášť, nač svár?

(A) Chtěl jsem dát
vše co vím, vše co mám,
nechci být dál jen sám,
s nimi chci hrát.

Mezihra

(A) Sobě jen
Jeden jsem ukoval,
sílu svou jsem mu dal,
já mám jej rád.

Mezihra

(B) Však jiný jej teď v dlani svírá,
zlo a závist neumírá,
vzali to, co je mi drahé,
chtějí válku — pak ať plane.

(B) Nechci marnou krev a boje,
chci zpět jen to, co je moje,
to, co jiný v dlani svírá,
zlo a závist neumírá.

Mezihra

(A) Kde je teď
Prsten, v něm duše má,
v kosatcích ztracená,
jak mám žít dál?

Mezihra

Sauron, zvaný Gorthaur Ukrutný /JC

U Břečťanu

Dmi C

Jen ve - jdě - te, přá - te - lé, sed - ně - te ke sto - lu, o - klep - te z bot svých

Dmi C

na pra - hu sníh. Kdo po - ka - zil's den, tak na - prav teď ve - čer a pěš - ky přijď

F C Dmi

ne - bo při - jeď na sa - ních. U - znej, co ven - ku dnes če - ká tě dob - ré - ho,

C F Dmi

smrá - ká se a od hor při - chá - zí mráz. Ve skle - pech ví - no a do stá - jí

C Dmi

ne - fou - ká - v kr - bu je dře - va dost, pojd' me - zi nás!

Jen vejďte, přátelé, sedněte ke stolu,
 oklepte z bot svých na prahu sníh.
 Kdo pokazil's den, tak naprav teď večer
 a pěšky přijď nebo přijed' na saních.
 Uznej, co venku dnes čeká tě dobrého,
 smráká se a od hor přichází mráz.
 Ve sklepech víno a do stájí nefouká —
 v krbu je dřeva dost, pojd' mezi nás!

Na hosty skoupá zas není ta dnešní noc,
 bude co nevidět plničký sál.
 Stará se šenkýř, ať v krku jim nevyschne?
 Každý dnes příběh svůj s sebou si vzal,
 každý z nich poví ho jistotně velmi rád
 za potlesk, uznání nebo pár piv.
 Takové večery má u nás každý rád,
 nejenom práci svou člověk je živ.

Ztište už hlasy své, mumraj ať utichne,
 prvního příběhu slova už slyš!
 Pod stropem kouřovým draci už zápolí
 a věže mocných měst klenou se v výš.
 Rohanem ženou se jezdcí — kam zamíří?
 Za tajným posláním, do boje snad?
 Ať tam či tam — lepší slyšet to, než tam být,
 doma jsem, sedím a jsem tomu rád!

U Poníka v Hůrce

Ami D Ami C G

Ať ven-ku slo-ta je, ne-bo snad mráz, pojd' do-vnitř, člo-vě-če, přijď me-zi nás,

Ami G Ami

kor-bí - lek s pi-vem si před se-be dej, u kr-bu od-po-čiň a no-hy si hřej.

Ami G Ami C F G

Ref: Po-saď se k nám, ať hop ne-bo trop, ta na-še hos-po-da má trá-mo-vý strop, du-bo-vý

Ami G Ami

la - vi - ce a pi - vo jak křen, nej - lep - ší hos-pod-ský je Má-sel-ník jen.

Ať venku slota je, nebo snad mráz,
pojd' dovnitř, člověče, přijď mezi nás,
korbílek s pivem si před sebe dej,
u krbu odpočiň a nohy si hřej.

Ref: Posad se k nám, ať hop nebo trop,
ta naše hospoda má trámový strop,
dubový lavice a pivo jak křen,
nejlepší hospodský je Máselník jen.

Trpaslík, hobit či nějaký chlap,
zapomeň na splín, pojd' pivo si dát,
Poník tě vítá, když přicházíš sem,
veselo do rána je každíček den.

Ref:

U Poníka v Hůrce dobře je nám,
unaven cestou jen poznej to sám,
dobrého člověka kdo by se bál,
jestli je zlý, ať raděj jde dál.

Ref:

Několik štangastů/Dhálín/N.L./PB

Veliké moře

C G Dmi
 Ve - li - ké mo - ře, jsi krás - né jak sen, jak o - hni - vě pla - neš, když
 C G C G Dmi
 lou - čí se den. Když na ska - lách v pří - bo - ji prv - ně jsem stál, tvým di - vo - kým
 C G F C
 vl - nám jsem srd - ce své dal. Ref: Be - le - gaer, ó Be - le - gaer,
 Ami G Dmi
 jak v pří - bo - ji pí - seň tvá zní, Be - le - gaer, ó Be - le -
 C Ami F G C²
 ga - er, ko - lik jen tou - hy je v ní.

Veliké moře, jsi krásné jak sen,
 jak ohnivě planeš, když loučí se den.
 Když na skalách v příboji prvně jsem stál,
 tvým divokým vlnám jsem srdce své dal.

Ref: Belegaer, ó Belegaer,
 jak v příboji píseň tvá zní,
 Belegaer, ó Belegaer,
 kolik jen touhy je v ní.

Však tehdy, když Ossë bouří zlobou svou,
 tu mraky černé nesou chvíli zlou.
 Když dřevo praská a klesá už loď,
 kruté je nalézt smrt v objetí vod.

Ref:

Přesto však vyplout zas teď bych si přál,
 rád bych na lodi pod plachtami stál.
 O závod s větrem zas chtěl bych se hnát,
 snad bude tentokrát příznivě vát.

Ref: Belegaer, ó Belegaer,
 na Západ odplout už smím,
 Belegaer, ó Belegaer,
 však zůstanu s tebou, já vím.

Belegandil/PB

Vod Poníka

D Hmi D A

V Hůr - ce, kou - sek od brá - ny, sto - jí do - mek ka - men - ný,

D Hmi D G D

tam, když slun - ce za - pad - ne, kaž - dý žejd - lík po - pad - ne.

D G D A

Ref: Pře - ce ne - chceš, po - ví - dám, se - dět do - ma jen tak sám.

D G D A Hmi

Rych - le - ji čas u - tí - ká u Ská - ka - vé - ho po - ní - ka.

D G D A G D

Dovětek: Rych - le - ji čas u - tí - ká u Ská - ka - vé - ho po - ní - ka.

V Hůrce, kousek od brány,
stojí domek kamenný,
tam, když slunce zapadne,
každý žejdlík popadne.

Ref: Přece nechceš, povídám,
sedět doma jen tak sám.
Rychleji čas utíká
u Skákavého poníka.

Děšť když buší do oken,
nikomu se nechce ven.
Se sousedy u piva
každý si rád zazpívá.

Ref:
Lavice se prohýbaj',
koní už je plná stáj.
Hostinský se otáčí,
každý si rád poručí.

Ref:

Támhle v rohu vyhrává
trpasličí výprava,
hospoda se otrásá,
každý si rád zajásá.

Ref:
A když pak za svítání
odcházíme znavení,
bílý koník zdraví nás:
„Děkujem! A přijďte zas!“

Ref:

Rychleji čas utíká
u Skákavého poníka.

Vojenský rozkaz

The musical score is written in G major and 2/4 time. It consists of two staves. The first staff contains the first line of the melody with lyrics and chord symbols (G, Emi, C, Ami, Fmi, F, G). The second staff contains the second line of the melody with lyrics and chord symbols (B, F, B, H, C). The lyrics are: 'Při - šel mi vše - ra roz - kaz vo - jen - ský, na ces - tu mu - sím se dát. Ces - ta pra - ši - vá, dlou - ho bez žen - ský, ples - ni - vej chle - ba zas žrát. Zů - stat do - ma a pít, jó tak chtěl bych se mít.'

Přišel mi včera rozkaz vojenský,
na cestu musím se dát.
Cesta prašivá, dlouho bez ženský,
plesnivej chleba zas žrát.
Zůstat doma a pít,
jó tak chtěl bych se mít.

Přišel mi včera rozkaz vojenský,
do čerta, co z toho mám,
poslouchat od rána rozkazy kreténský,
no ještě, že nejsem v tom sám.
Velet, kápo tu být,
jó tak chtěl bych se mít.

Přišel mi včera rozkaz vojenský,
s elfama budem se bít,
bude se bojovat, bude se rabovat,
co chceš, to můžeš si vzít.
Tuhle bitvu přežít,
jó tak chtěl bych se mít!

Přišel mi včera rozkaz vojenský...

Šakhdúf/Nolëwen/JC

Vyhnanci

Ami Dmi G

V le-sích zní vo - lá - ní vl - čí, sněž - né plá - ně

C Ami G

jen ti - še ml - čí, jak trá - pí nás pří - sa - ha pro - kle - tá,

Ami G Ami G Ami

na Ard - ga - le - nu sníh ví - tr u - me - tá. (ach u - me - tá)

V lesích zní volání vlčí,
sněžné pláně jen tiše mlčí,
jak trápí nás přísaha prokletá,
na Ard-galenu sníh vítr umetá. (*ach umetá*)

Jen mnoho pláče a světél málo,
tam, kde Alqualondë stálo,
tma a strach na ledových krách,
oheň zrady, jenž spálil lodě v prach. (*v pouhý prach*)

Teď do tmy lodě odplouvají,
květy v sadech uvadají,
jak Valinor jen najít mám,
vždyť všechny cesty světa znám. (*už dlouho je znám*)

Ten čas, ten přežil jen v nás,
Dvou stromů nevidaných krás,
den černé touhy zhasil svit,
a silmaril dnes nelze mít. (*už nikdy mít*)

A kdo z elfů zří věky příští,
jak jen se vlny smutně tříští,
kdo z elfů zří vládnout lidi,
kdopak z nás tak daleko vidí? (*a kdo z lidí?*)

Vždyť nikdo neví, co nás čeká,
předtucha však někdy mě leká,
kam jen mám vést kroky své,
kde klid a mír jen najde srdce mé? (*ztracené*)

Žalozpěv na Beleriand

Emi D Emi D G

Ces - tou přes hor - ská ú - bo-čí, rok-li - nou kol ští - - tů hor,

Emi D Emi D C Hmi Emi

ro - vi - nou u hor-ských ú - pa - tí ve snech svých pro-chá-zím.

Sloky 1, 2 a 5 jsou jednohlasé, sloky 3, 4 a 6 dvojhlasé.

Cestou přes horská úbočí,
roklinou kol štítů hor,
rovinou u horských úpatí
ve snech svých procházím.

Dolinou, kde hráze kamení
proudy řek nezastaví,
údolím a bránou zelenou
naposled dát se smím.

Když s jarem bouře letí rovinou,
dech jara větrem k moři hnán,
i kraj ten kvítím stále rozkvétá,
ač pod vlnami pochován.

Stinný háj — když v létě pospíchá
cestou svou ten slunce žár —
promění pod klenbou listoví
horký den v chladivý máj.

Podzimní píseň když slýchávám,
o vodách se zpívá v ní,
co odnáší z lesů bukových
čas a zlaté listoví.

Jako když sníh leží na planinách,
jak jasný den, v němž jiskří mráz,
vzpomínka na zemi zazáří,
Beleriande, skrytý v nás.
Beleriande, skrytý v nás.

Zpěv Gondorských

Ami G Ami

Ví - tej ty, kdo's ne-chal ze - mi svou a v nou - zi při - chá - zíš zván.

Ami G Ami C G Ami

Ví - tán buď, kdo ces - tou kli - ka - tou jsi při - jel na po-moc nám.

Ami G Ami C G Ami

Ví - tán buď, kdo ces - tou kli - ka - tou jsi při - jel na po-moc nám.

Vítej ty, kdo's nechal zemi svou
a v nouzi přicházíš zván.

Vítán buď, kdo cestou klikatou
jsi přijel na pomoc nám.

Vítán buď, kdo cestou klikatou
jsi přijel na pomoc nám.

Bledě svítí bílé věže tmou,
spadly mříže všech sedmi bran
a pod zoufale chmurnou oblohou
se ozývá jenom křik vran,
a pod zoufale chmurnou oblohou
se ozývá jenom křik vran.

Tam na Východ hledí oči mé,
kde k nebesům černé hory ční.
Tam zlo a hrůza mají nory své,
tam Temný Pán o válce sní.
Tam zlo a hrůza mají nory své,
tam Temný Pán o válce sní.

Já možná dám to nejdražší, co mám,
možná nikdy zas nespátím den,
však vím, že lid můj není v poli sám,
ať pod námi chvěje se zem,
však vím, že lid můj není v poli sám,
ať pod námi chvěje se zem!

Obsah

Arwen	1
Athelas	2
Berenova láska	3
Bílé město	4
Brány léta	5
Daeron	6
Durinovy děti	7
Eärendil	8
Elfí píseň	9
Fall of Gil-galad	10
Frodova píseň	11
Go East	12
Hobitův sen	13
Hraničář	14
Hrdonožkova radost	15
Imladris	16
Kolik let	17
Kopretina	18
Kraj	19
Královské srdce	20
Lasse-lanta	21
Ledová tříšť	22
Legolas's Song of the Sea	23
Lodě Teleri	24
Minas Tirith	25
Moria	26
Na Draka	28
Námořníková žena	29
Nimrodel	30
Noční pochod	32
Númentië	33
Ohně na lukách	34
Opilecká trpasličí	35
Oslava Froda	36
Oslava jara v krásném Lothlórienu	37
Pět čarodějů	38
Píseň pro Yavannu	39
Píseň statečného bojovníka	41
Píseň Thorina Pavézy a jeho společníků	42
Písnička z údolí	44
Podzim	45
Pochodová	46
Poslední mallorn	47
Prsteny moci	48
Před bitvou	50
Pustá pláň II	51
Rukověť cestovatele	52
Saruman	53
Stříberce	55
Sedm řek II	56
Skřetí válečná	57
Sluneční loďka	58
Sněžná	59
Snow-white	60
Song of Galadriel	62
Středozem I	64
Středozem II	66
Stříberce	67
Tarkova píseň	68

Tragická píseň zavalených trpaslíků	69
Trpasličí píseň o jaru	70
Trpaslík	71
Tryzna za Prsten	72
U Břečtanu	73
U Poníka v Hůrce	74
Veliké moře	75
Vod Poníka	76
Vojenský rozkaz	77
Vyhnanci	78
Žalozpěv na Beleriand	79
Zpěv Gondorských	80